

SVĚTLO

23. ČÍSLO / XII. ROČNÍK

8 Kč (12 Sk)

6. ČERVNA 2004

Z obsahu:

Radost z odpuštění hříchů

Katecheze Jana Pavla II.
při generální audienci
19. května 2004
- strana 2 -

Jak je to krásné!

- strana 4 -

Slavnost

Těla a Krve Páně
Myšlenky kardinála
J. H. Newmana
- strana 5 -

Pohled lásky

- strana 6 -

Nemoc lásky

- strana 7 -

Modlitba mění svět

Hostinský v Salcburku
s velkým misijním
posláním
- strana 8 -

Nauka, jak být maličký

- strana 11 -

Kulturní revoluce

New Age: Oprávněná
kritika vede ke
špatným závěrům
- strana 12 -

Zfalšované křesťanství a jeho škola

Rozhovor s rodiči
Duplanovými, kteří hledali
to nejlepší vzdělání pro
své děti
- strana 13 -

Radost z odpuštění hříchů

Žalm 31 z nešpor ve čtvrtek 1. týdne

Šťastný je ten, komu byla odpuštěna nepravost. Tato blaženost, kterou začíná 31. žalm, který byl právě přednesen, nám dává ihned pochopit, proč byl přijat křesťanskou tradicí do souboru sedmi kajících žalmů. Po dvojím vstupním blahoslavenství (srov. v. 1-2) nacházíme nikoliv nespécifikovanou úvahu o hříchu a o odpuštění, ale osobní svědectví obráceného.

Osobní charakter žalmu

Skladba žalmu je spíše komplexní: po osobním svědectví (srov. v. 3-5) přicházejí verše, které hovoří o nebezpečí, o modlitbě a o spáse (srov. v. 6-7), pak Boží slib rady (srov. v. 8) a napomenutí (srov. v. 9), nakonec jedno moudré protikladné řešení v. 10) a výzva k radosti v Pánu (srov. v. 11).

Smutný stav hříšníka

Vraťme se nyní jen k některým prvkům této skladby. Především popisuje prosebník svoji krajně svízelnou situaci, *dokud mlčel* (srov. v. 3): když se dopustil těžkých vin, neměl odvahu vyznat se Bohu ze svých hříchů. Byla to strašná vnitřní muka, popisovaná nejpůsobivějšími obrazy. Chřadly mu kosti jako za vysušující horečky, žár ho sužoval a zbavoval síly, jeho nářek nepřestával. Hříšník cítil, jak na něho doléhá Boží ruka, a uvědomoval si, že Bůh není lhostejný ke zlu, které proniklo do jeho tvora, protože On je strážce spravedlnosti a lásky.

Odvaha k vyznání

Když už nemohl vzdorovat, rozhodl se hříšník, že vyzná svůj hřích s odvážným přiznáním, které jako by anticipovalo odvahu marnotratného syna z Ježíšova podobenství (srov. Lk 15,18). Řekl totiž v upřímnosti srdce: *Vyznávám se Hospodinu ze své ničemnosti.* Jsou to stručná slo-

va, ale rodí se ze svědomí; Bůh ihned odpovídá velkodušným odpuštěním (srov. Ž 31,5).

Prorok Jeremiáš oznámil tuto Boží výzvu: *Navrať se, nevěr-*

nice, praví Hospodin, - neodvrátím od vás svou tvář, protože jsem milosrdný, nehněvám se navždy, praví Hospodin. Nuže, poznej svůj hřích, protože jsi byla nevěrná vůči Hospodinu, svému Bohu (3,12-13).

Otevírá se tak před *každým zbožným*, který litoval a dosáhl odpuštění, horizont bezpečí, důvěry, pokoje bez ohledu na ži-

votní zkoušky (srov. Ž 31,6-7). Může ještě nastat období úzkosti, ale postupující přival strachu nepřevládne, protože Pán doveče svého věrného na bezpečně

místo: *Tys mé útočiště, ušetříš mě úzkostí, zahrneš mě radostí ze záchrany* (v. 7).

Po obrácení dále správnou cestou

V tomto bodu se ujímá slova Hospodin, aby slibil, že nyní obráceného hříšníka povede. Nestačí totiž zůstat očištěn, je třeba kráčet po správné cestě. Pro-

to jako v Izaiášově knize (srov. Iz 30,21) Pán slibuje: *Ukážu ti cestu, kudy máš kráčet* (Ž 31,8), a vyzývá k učenílosti. Výzva je to důrazná, dohnaná až k ironii živým příměrem ke koni a mezu, symbolům vzpurnosti (srov. v. 9). Pravá moudrost totiž vede k obrácení, nechává za zády neřest a její temnou přitažlivou moc. Ale především vede k potěšení z onoho pokoje, který pramení z vědomí osvobození a odpuštění.

Novozákonní aplikace

Svatý Pavel v listu Římanům se odvolává výslovně na začátek našeho žalmu, aby oslavil osvobozující Kristovu milost (srov. Řím 4,6-8). My ho můžeme aplikovat na svátost smíření. V ní ve světle žalmu zakoušíme vědomí hříchu, v dnešních dnech často zamízené, a současně radost z odpuštění. Dvojice „hřích - trest“ se nahrazuje dvojicí „hřích - odpuštění“, protože Hospodin je Bůh, *kteřý odpouští vinu, přestoupení a hřích* (Ez 34,7).

Svatý Cyril Jeruzalémský (4. st.) použije žalm 31 k výuce katechumenů o hluboké obnově křtu, o radikálním očištění od každého hříchu (Protokatecheze č. 15). Také on vyzvedne skrze Žalmistova slova Boží milosrdenství. Jeho slovy uzavřeme naši katechezi: „Bůh je milosrdný a neskřblí svým odpuštěním... Množství tvých hříchů nepřevyší velikost Božího milosrdenství: tíže tvých ran nepřevyší pravici nejvyššího Lékaře: proto se mu odevzdej s důvěrou. Ukaž Lékaři svou nemoc, mluv k němu slovy, která řekl David: *Hle, vyznám Hospodinu hřích, který je přede mnou.* Tak dosáhneš, aby se potvrdila jiná slova: *Ty jsi odpustil bezbožnosti mého srdce* (Le catechesi, Řím 1993, s. 52-53).

Bolletino Vaticano 19. 5. 2004
Mezititulky redakce Světla

EDITORIAL

V úžasu, který vyslovuje Žalmista v sponsoriálním žalmu dnešní slavnosti, je obsažen nejen údiv nad důstojností, kterou Bůh obdařil člověka, ale implicitně i úcta k velikosti Hospodina, o které si dělá představu z pohledu na nesmírné stvořitelské dílo vesmíru. Cítí se tak poctěn časnými dary, které dává Hospodin, že si připadá jen o málo menší než andělé. Co mohl tušit tento zbožný svatopisec o skutečné velikosti a důstojnosti, kterou Bůh přichystal člověku a kterou v náležité míře zjevilo teprve věčné Slovo? Ani tisíc stran Starého zákona nestačí na to, co nám na toto téma zjevil Bůh, když

nám seslal svého jediného Syna. A přece už i tento žalm vyjadřuje výstižně onen základní postoj, který bychom tím více a tím horlivěji měli ustavičně nejen zaujímat, ale i vyjadřovat stále svou modlitbou i svým konáním našemu Pánu projevovat.

Tragédie současného člověka spočívá v tom, že sice bere s naprostou samozřejmostí na vědomí, co všechno mu Hospodin položil k nohám, že se s velkou horlivostí ujímá vlády nad tvorstvem, ba i nad spolubližními, ale dal zcela stranou Původce své skutečné důstojnosti, cti a slávy, která bez velikosti

Pokračování na str. 6

Rozkoš Boží Moudrosti

Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní slavnosti

*Všechno, co má Otec, je mé, proto Duch
z mého vezme a zvěstuje vám*

Chvalozpěv božské Moudrosti, který slyšíš v prvním čtení, tě zve opět do Večeřadla, kde ti Pán dá nahlédnout, jak bohaté a vzácné jsou plody Boží rozkoše stýkat se s lidmi. Zanechej přede dveřmi všechnu sebejistotu i všechnu malomyslnost, abys měl v srdci dostatek místa pro vzácné dary, které si máš odnést z tohoto setkání s Pánem.

I když Pán učil své přátele celé tři roky slovem i skutkem, nyní ve chvíli loučení toho stále ještě zbývá tak mnoho, co zůstalo nevyřčeno. Obtíž není v tom, že už nezbývá dostatek času, ale že by to jeho posluchači nesnesli.

Nesnášet je mnohem horší, než nechápat. Do toho, co nechápeš, se snažíš všemožně proniknout. Ale to, co nesneseš, tomu se bráníš a odmítáš to. Jen si připomeň roztržku, kdy část učedníků prohlásila: *To je tvrdá řeč, kdo to má poslouchat?*⁽¹⁾

Je to pro Pána jistě smutné a bolestné, když tomu, koho miluje, nemůže sdělit, *co je mu ku pokoji*⁽²⁾, protože on *nechce*⁽³⁾. Pros Ježíše, aby to už nikdy nebyl právě tvůj případ.

Co je to, co by apoštolové nesnesli, čeho se i ty tolik bojíš? Nesnesli by, jak se Pán dívá na ponížení, utrpení a smrt. Nesnesli by, že sám Boží Syn se musí stát *poslušným až k smrti*⁽⁴⁾, a že právě tudy vede královská cesta k spáse a k slávě. Nepřijali by, že z nejpoutnějšího nástroje se stane vítězná a nejslavnější znamení spásy. A především by nesnesli skutečnost, že ani pro ně *není jiné cesty*. A přece přijde doba, kdy se Ježíšovi učedníci mají *chlubit i soužením, protože v soužení se cvičí vytrvalost*. Chceš se také naučit, abys viděl utrpení a pokoření v pravém světle? Odevzdej se s důvěrou Pánu, který ti právě proto nabízí božského Utěšitele. Toto jistě sneseš: jsi předmětem té nejlaskavější péče celého Božího trojjediného společenství. Chceš-li, dostane se ti z darů jeho vnitřního božského života: *Všechno, co má Otec, dal mně, a Duch z mého vezme a dá vám*.

Co je oním bohatstvím, které Otec dal Synu a ze kterého bude Ježíš rozdávat prostřednictvím Utěšitele? Je to ona věčná a nekonečná Boží Moudrost, *kteřou měl Pán na počátku svých plánů, před svými skutky, odpradáвна*. Ještě dříve, než stvořil nebesa i zemi, dříve než ji naplnil nepřebernou pestrostí darů života, než do jejího středu postavil svého nejmilovanějšího a nejvznešenějšího tvora, kterého si *učinil ke svému obrazu*⁽⁵⁾, již tehdy jeho Moudrost vědě-

la, že ten nejmilovanější tvor vystoupí svévolně z Božího řádu, že si sám zatarasí cestu ke všem darům, které mu Moudrost připravila. Ačkoliv byl povolán k životu a blaženosti, odmítne Stvořitele a dá přednost Hadovi, a tak *velice rozmnoží své trápení a propadne smrti*⁽⁶⁾. A přece se Otec nevzdává svého plánu a stvořil zemi a člověka, určeného k blaženosti. Když svou neposlušností strhne na sebe utrpení a smrt, Otcova moudrost, která se *narodila před pahorky a měla rozkoš v tom, že se může stýkat s lidmi*, vymyslela *lepší plán*⁽⁷⁾, jak zachránit to, co je stvořeno:

Stanovila, že daruje světu v čase svého jediného Syna. Vykoupení, které přinese svou *poslušností*, je podivuhodné v tom, že ačkoliv nás nezabaví utrpení a smrti, od základu změní jejich hodnotu. To, co je neúprosným důsledkem neposlušnosti a hříchu, stane se drahocenným prostředkem k jeho přemožení. Stvořitel, který tak hýřil nápady, když tvořil tento svět, nekonečně překonal svou tvořivost božským plánem, jak zachránit, co bylo ztraceno. Boží Moudrost se ti tak představuje jako nekonečná láska spojená s nekonečnou mocí. A protože nekonečná Moudrost dobře ví, co pro své zranění nemůžeš snést, dává ti kromě Syna i svého nejštědřejšího Ducha. On protrhne mraky, které zahalují tvou mysl, a dá ti nahlédnout do spásonosného světla svého odvěkého úradku, abys snesl i to, co zatím pokládáš za nesnesitelné.

Rozjímej o laskavé ohleduplnosti a nekonečné trpělivosti, s jakou si Ježíš chystá cestu, aby tě vyváděl z tvé porušenosti a zaslepenosti. Odevzdej se zcela vedení Ducha Svatého, aby tě naučil veškeré pravdě. On, který vedl Božího Syna od Nazareta přes Jordán, Tábor, Getsemany a Golgotu až ke slávě vzkříšení, i tebe naučí utrpením poslušnosti, abys měl *přístup k milosti a pevně v ní stál díky naději*, že dosáhneš slávy u Boha. Vidíš to na jeho učednících, kteří naplnění Duchem Božím dosvědčují svou naději radostí, že mohou trpět pro jeho jméno.

Ve světle dnešního setkání s Ježíšovou velkodušnou láskou máš mnohem více důvodů než Žalmista, abys volal plný úžas: *Hospodine, Pane náš, jak podivuhodné je tvé jméno! Co je člověk, že na něho myslíš? Co je smrtelník, že se o něho staráš?*⁽⁸⁾ Klaněj se s vděčnou úctou moudrosti Nejsvětější Trojice, „každé osobě zvlášť i jejich jedinému bytí, jedné svatosti a moci“⁽⁹⁾.

Duchu pravdy, uveď mě do veškeré pravdy!

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ Jan 6,60; ⁽²⁾ srov. Lk 19,41; ⁽³⁾ srov. Mt 23,37;

⁽⁴⁾ Fil 2,8; ⁽⁵⁾ Gn 1,26; ⁽⁶⁾ srov. Gn 3,16.19;

⁽⁷⁾ srov. hymnus Kříži věrný; ⁽⁸⁾ resp. žalm 8;

⁽⁹⁾ Preface o Nejsv. Trojici

Liturgická čtení

1. čtení – Př 8,22–31

Toto praví Boží Moudrost:
„Hospodin mě vlastnil na počátku svých plánů, odpradáвна před svými skutky. Od věčnosti jsem utvořena, od začátku, dříve než povstala země. Než byly propasti, jsem se narodila, než byly prameny, bohaté vodou, dříve než byly zaklíněny hory, před pahorky jsem se narodila, dříve než učinil zemi a shromáždění vod, první hroudy země. Byla jsem tam, když rozpínal nebesa, když nad propastí vyměřoval obzor, když na výsotech upevňoval oblaka, když dával sílu pramenům oceánu, když určoval moři jeho meze, aby vody nepřekročily jeho břehy, když upevňoval základy země, tu jsem u něho přebývala jak nejmilejší dítě, den co den jsem byla jeho potěšením, před ním jsem si v každou dobu hrála, hrála jsem si na okruhu jeho země, rozkoší mi bylo stýkat se s lidmi.“

2. čtení – Řím 5,1–5

Bratři! Jestliže jsme ospravedlněni na základě víry, žijeme v pokoji s Bohem skrze našeho Pána Ježíše Krista. Skrze něho totiž máme vírou přístup k této milosti a pevně v ní stojíme. Naše chlouba je také v tom, že máme naději dosáhnout slávy u Boha. Ale nejen to! Chlubíme se i soužením. Víme přece, že soužení plodí vytrvalost. Vytrvalost (plodí) osvědčenost, osvědčenost (plodí) naději. Naděje však neklame, protože Boží láska je nám vylita do srdce skrze Ducha svatého, který nám byl dán.

Evangelium – Jan 16,12–15

Ježíš řekl svým učedníkům:
„Měl bych vám ještě mnoho jiného říci, ale teď byste to nemohli snést. Ale až přijde on, Duch pravdy, uvede vás do celé pravdy. On totiž nebude mluvit sám ze sebe, ale bude mluvit to, co uslyší, a oznámí vám, co má přijít. On mě oslaví, protože z mého vezme a vám to oznámí. Všechno, co má Otec, je moje; proto jsem řekl, že z mého vezme a vám to oznámí.“

MORÁLNÍ POVINNOST JÍT K VOLBÁM DO EVROPSKÉHO PARLAMENTU

Komise biskupských konferencí zemí Evropské unie vydala k volbám do Evropského parlamentu (u nás ve dnech 10. a 11. června) prohlášení, že je „morální povinností evropských voleb se zúčastnit.“ „Od prvních voleb do EP, které se odehrály již před 25 lety, význam této instituce neustále stoupá.“ Biskupové tedy vyzývají katolíky a všechny voliče, aby se informovali o kandidátech a politických stranách, které kandidují do EP. Zvláště bychom měli posuzovat postoje politických kandidátů v těchto oblastech:

- **Respekt k životu – posvátnost a nedotknutelnost života od početí do okamžiku přirozené smrti.**
- **Ochrana rodiny založené na manželském svazku.**
- **Vztah k praktickému křesťanství.**

Na stránkách Světla jste mohli sledovat v těchto oblastech např. zápas poslanců KDU-ČSL, z nichž někteří kandidují do EP (např. Dr. Jiří Karas).

Vysvětlete svým přátelům, že pro katolíka je morálně nepřijatelné podpořit propagátory komunismu, odsouzeného jak Církví (viz encyklika Divini Redemptoris o bezbožeckém komunismu, vyd. MCM – máme ji na skladě), tak zákonodárci našeho státu (Zákon 198/1993 Sb. o protiprávnosti komunistického režimu a o odporu proti němu z 9. 7. 1993).

Ale i v nekomunistických stranách jsou kandidáty lidé, kteří mají k Církvi a k Božímu zákonu stejný či podobný postoj jako komunisté, podporují potraty, faktickou likvidaci rodin a dokonce i eutanazii. Proto pozor! O budoucnosti křesťanství v Evropě rozhodne i Váš hlas!

-jv-

Jak je to krásné!

Svatý farář Arský jednou plný vnitřní radosti zvolal ke své farní obci: „Jak je to krásné, moje milé děti! Bůh Otec je náš Stvořitel, Bůh Syn náš Vykupitel a Duch Svátý náš Vůdce!“

To, co vyjádřil tak prostým způsobem, formuluje svatý Pavel v úryvku listu k Římanům, který slyšíme o dnešní slavnosti, na základě hluboké teologické reflexe. Obě výpovědi mají za základ skutečnost, že Nejsvětější Trojici poznáváme především z toho, co koná, a poznáváme to tím hlouběji, čím více se odevzdáváme jejímu působení.

Otec – náš Stvořitel

Pavel říká: *Když jsme ospravedlněni z víry, žijeme v pokoji s Bohem.*

Bůh je náš Stvořitel a Otec, náš Původce a náš Cíl. Toužíme po tom, abychom s ním byli v pokoji. Pro dítě je nesnesitelné žít v zavržení od svého otce. A přece situace člověka, ve které se nachází, je toto zavržení. Sám o sobě není schopen odpovídat Boží vůli, to znamená žít zcela v odevzdanosti jemu.

To, čeho není schopno samotné lidské úsilí, to nám bylo darováno nejprve ve křtu svatém a pak opět vždy znovu v každém aktu odpuštění, který jsme prožili: soulad s Bohem, jistota, že nás přijímá a miluje. Ten, kdo věří, obdržel tento dar spásného pokoje, a kdo vede svůj život podle víry, roste stále více v tomto pokoji a shodě.

Syn – náš Vykupitel

Žijeme v pokoji s Bohem skrze našeho Pána Ježíše Krista. On, Syn, je ten, kdo nás učinil z nepřátel milovanými dětmi, který svou poslušností zlomil naši neposlušnost, a tak založil pokoj mezi námi a Bohem, protože on sám je *naš pokoj* (Ef 2,14). *Skrze něho máme přístup k této milosti a pevně v ní stojíme* (v. 2). Jemu na nás záleží, a to tak nesmírně, že

dal za nás svůj život. Pro toho, kdo je s ním spojen a žije v něm, platí Pavlova slova: *Boží pokoj, který překračuje všechno pomýšlení, uchrání vaše srdce a vaše myšlenky v Kristu Ježíši* (Fil 4,7).

Kdo náleží Kristu, toho srdce je uchráněno nepokoje zla, těžké viny, konečného podlehnutí četným pokušením života, úzkosti, pochybnosti a sklíčenosti, která by ho chtěla přepadnout, když vidí svá stále se opakující selhání. Ježíš Kristus nese náš život a nedopustí, abychom zahynuli, aby něco vstoupilo mezi nás a Otce. Proto můžeme jít vstříc slávě, které máme dosáhnout, kterou nám Bůh připravil a která je *naší chloubou*.

Duch Svátý – náš Vůdce

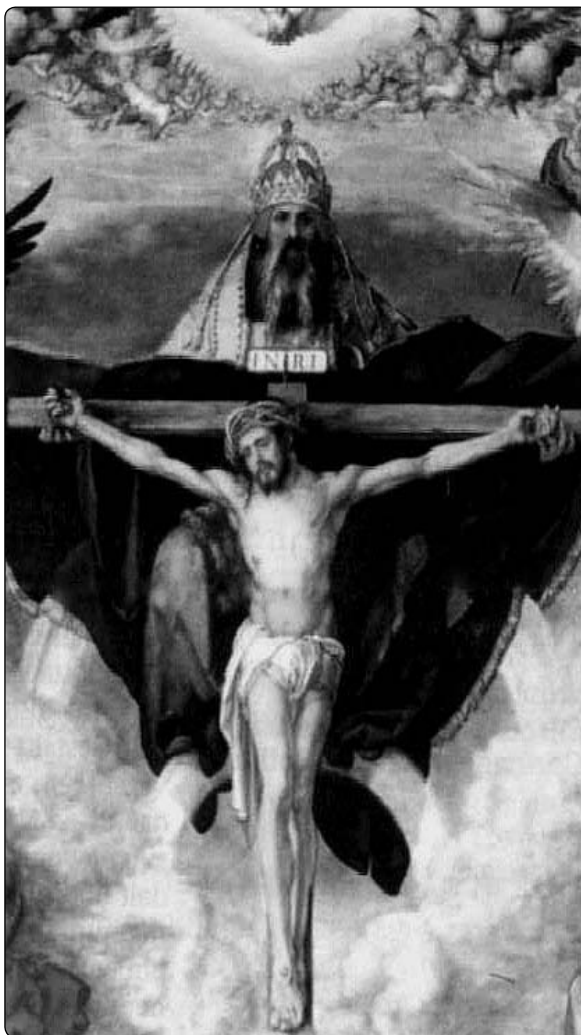
Naděje nám nedá dojít hanby, protože Boží láska je nám vlita do srdce skrze Ducha Svatého (v. 5).

Cesta, která vede k Bohu, je cesta lásky. V listu Korinťanům popisuje Pavel tuto lásku takto: *Láska je shovívavá, láska je dobrosrdečná, nezávidí, nevychloubá se, nenadýmá, nedělá, co se nepa-*

tří, nemyslí jen na sebe, nerozčiluje se, zapomíná, když jí někdo ublíží, všechno omlouvá, všechno vydrží...

Zdá se nám, že taková cesta je pro nás příliš těžká? *Duch Svátý je náš Vůdce.* Skrze něho je tato láska vlita do našich ubohých, chladných, sobeckých srdcí. Umožňuje nám tak žít z lásky. Proto naše naděje netroskotá. Kdo se opírá o božského Ducha lásky a na ni spoléhá, ten dosáhne cíle, po kterém touží jeho srdce; onoho cíle, který není nic jiného než sláva Trojediného Boha, který nás určil k tomu, abychom jednou na něho patřili tváří v tvář a viděli tak to, co zatím jen v tajemství tušíme z toho, co pro nás koná.

-sks-

Slavnost Těla a Krve Páně

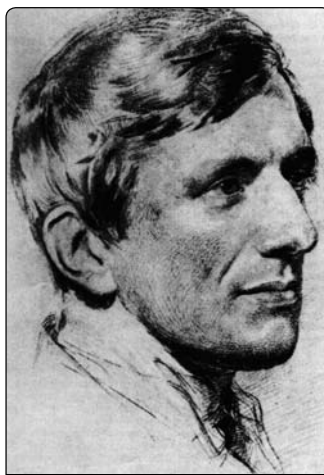
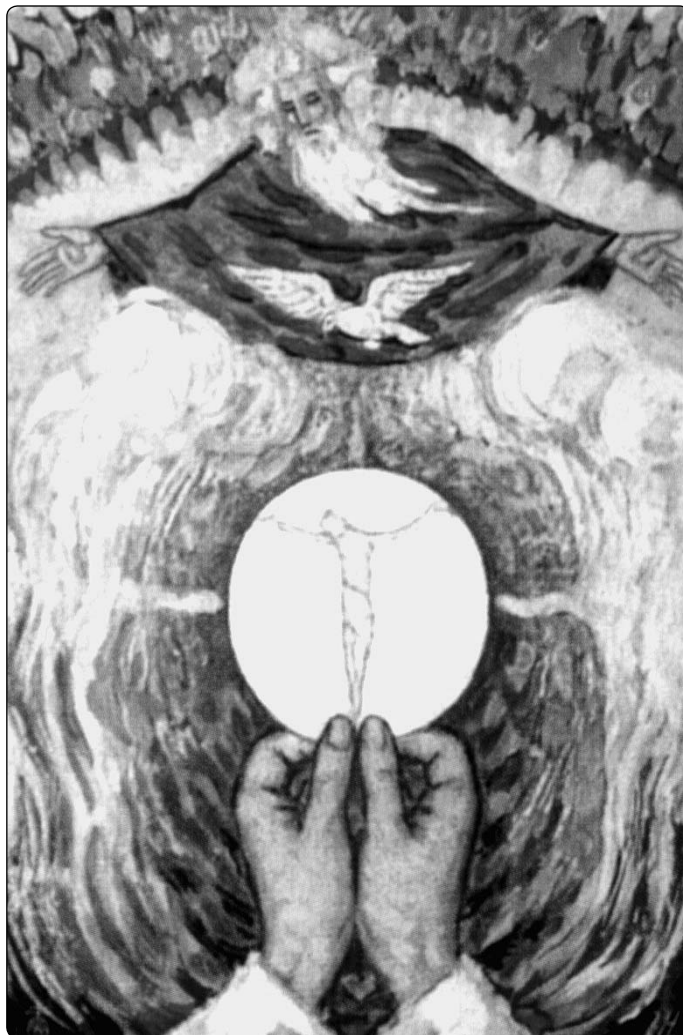
Myšlenky kardinála J. H. Newmana

I. Mše svatá

1. Klaním se Ti v nehlubší úctě, můj Bože a můj Pane, že jsi vzal na sebe jako oběť za naše hříchy kříž a utrpení. Trpěl jsi ve své neposkvřené duši nevýslovná muka. Tvé nevinné Tělo bylo vydáno ponižujícímu utrpení a hanebné potupě. Tvé svaté Tělo se třásl pod ranami bičování jako strom v bouři. Takto rozdrásán jsi byl pozdvížen na kříž, aby ses nahý stal podívanou pro všechny, kteří se páslí pohledem na to, jak trpíš a umíráš. Proč jsi to chtěl všechno snášet, mocný Bože! Jaká je to hloubka, kterou nikdo nemůže vystihnout! Můj Bože, já vím, ty jsi nás mohl vykoupit svým slovem bez vlastního utrpení, ale tys nás chtěl vykoupit cenou své krve. Rozjímám o tobě, Oběti přinesená na Kalvárii, poznávám a vydávám svědectví, že tato Tvá smrt byla dostiučiněním za hříchy celého světa. Věřím a vyznávám, že jen Tys mohl přinést záslužné usmíření, protože Tvoje božská přirozenost dala hodnotu Tvému utrpení. Raději ses dal přibít na kříž a zemřel jsi, než abych já zahynul, jak jsem zasloužil.

2. Taková oběť nesmí zůstat zapomenuta. Nesměla a nemohla být pouhou jednou událostí v dějinách. Nesměla být vykonána, aby se vytratila a zmizela v minulosti a žila dále jen ve svém skrytém, ale nevnímaném působení. Když se stal tak velký čin skutečností, musí zůstat přítomno to, co o něm musíme věřit a vědět, i když se to stalo už tak dávno; musí to zůstat přítomnou skutečností pro všechny časy. Říká nám to naše vlastní vážná úvaha. Nauka, že Ty, Pane, že Ty až do konce světa chceš pokračovat ve své oběti a obnovovat ji, i když jsi vešel do své slávy, není jen prostě úchvatná a útěchyplná, nevzdává nám jen svědectví o lásce

našeho Pána a Vykupitele, ona nachází také souhlas a vroucí přijetí v našem rozumu. I když bychom takovou obdivuhodnou nauku nebyli schopni a nesměli ani předvídat, přesto nyní uctíváme tam, kde je nám předkládána, její obdivuhodný souhlas s Tvou dokonalostí a nekonečným milosrdenstvím, které nám zjevuje. Ano, Pane, i když jsi opustil tento svět, jsi denně přinášen v oběť ve mši svaté; a i když už nemůžeš ani trpět, ani zemřít, poddáváš se pozemské nedůstojnosti a omezenosti, abys na nás vyléval v plnosti svou slitovnost. Denně se ponižuješ, protože ve své nekonečnosti nemůžeš ukončit své pokořování, dokud žijí lidé, pro které ses ponižil. Tak zůstáváš Knězem na věky.

Kardinál J. H. Newman

3. Můj Pane, obětuji Ti sám sebe jako oběť díků. Ty jsi za mě zemřel, a za to ti dávám celého sám sebe. Už nepatřím sobě, ty jsi mě koupil. Chci svým vlastním jednáním a konáním naplnit tento výkupný čin. Přeji si především, abych byl odloučen ode všeho, co je z tohoto světa, chci se zcela očistit od hříchů a zřící

se i všeho toho, co je na mně síce nevinné, ale je tu jen pro sebe, místo aby ti sloužilo. Zříkám se cti a vážnosti, moci a vlivu, protože mojí chválou, mojí silou jsi jen Ty sám. Dej mi milost, abych uskutečnil, co slibuji.

II. Svaté přijímání

1. Můj Bože, kdo může být v Tvém příbytku kromě čistého a svatého? Hříšníci mohou k Tobě přicházet, ale u koho chceš přebývat, ne-li u toho, kdo je svatý? Můj Bože, prosím Tě jako Svatého svatých. Při svém příchodu na zem sis připravil svatý příbytek v nejčistším lůně nejsvětější Panny. Zajistil sis sídlo Tebe důstojné. Teprve když byla Maria pro Tebe připravena, počala Tě. Od prvního okamžiku své existence byla plná milosti, nepoznala hříchu. Každým rokem přibývalo jejich milostí a zásluh, až přišel čas, kdy jsi k ní poslal anděla s poselstvím, že se chceš k ní odebrat. Tak svatý musel být příbytek Nejsvětějšího. Klaním se Ti a oslavuji Tě, Pane a můj Bože, za Tvou velkou svatost.

2. Ó můj Bože, svatost přísluší Tvému domu, a přece přicházíš do mého srdce. Můj Pane a Spasiteli, přicházíš ke mně skrytý ve způsobách pozemských věcí, ale se stejným Tělem a Krví, jaké jsi přijal z Marie Panny. Ty, který jsi nejdříve přebýval v Mariině lůně, přijď ke mně! Můj Bože, Ty mě vidíš, já sám sebe poznat nemohu. I kdybych byl pro sebe spravedlivým soudcem, bez předsudků a přísný podle zákona, nemohl bych poznat sám sebe podle své skutečné přirozenosti a posoudit sám sebe věrně podle pravdy a důkladně. Ty však ke mně přicházíš, a už jsi mě poznal. Slovo „Domine, non sum dignus – Pane, nejsem hoden“ rozumíš v plném smyslu jen Ty, kterému je pronáším...

*Rozjímání a modlitby
J. H. Newmana
Kössel-Verlag Mnichov 1952*

EDITORIAL - pokračování ze str. 2

a slávy Tvůrce se stává ve skutečnosti ničím. Je to něco podobného, jako kdyby si Měsíc řekl: Já jsem tak velký, vznešený a krásný, že žádné Slunce nepotřebuji.

Tragédie nezájmu o Boha je o to větší, že v novozákonní době můžeme spatřovat Boží velikost nejen v tom, co Bůh vykonal jako Stvořitel všehomíru, ale Ježíš nám zjevil o Bohu něco mnohem podstatnějšího, co nám dává nahlédnout přímo do samotného vznešeného tajemství Boží podstaty, co Bůh je nebo ještě lépe - čím žije. Trojjedinost Boha není něco číselně kvantitativního, ale je to bytostné a jediné možné vyslovení opravdové plnosti bytí a života. To, že ho nemůžeme vměstnat do našich běžných představ, není jeho, ale naší slabinou. Jak neskutecná, doslova hrubě urážející je představa Boha jako osamělého starce, který kdysi z dlouhé chvíle stvořil svět, ale pak se o něho přestal zajímat, nanejvýš si krátí čas tím, že špehuje člověka.

„Bez něho nepovstalo nic z toho, co povstalo,“ říká nám Jan a má tím na mysli nejen tento náš svět, umístěný ve viditelném kosmu, ale také všechno to neviditelné a duchovní, co utváří skutečnou krásu a plnost našeho života. Všechno, co je živého, krásného, podstatného, a to nejen pokud jde o bytí, ale i o dění a vztahy, to všechno je v Bohu v nekonečné a věč-

né plnosti a dokonalosti a přitom nejryzejší jednoduchosti. Člověk vynalezl mnoho věcí, nikoliv to nejvznešenější a nejpodstatnější: život, plození a lásku. (Jeho drzé a pyšné pokusy fušovat do této oblasti nejsou ničím jiným než zpupností zaslepeným, hanebným a zavrhováníhodným břídlivstvím, které se může jedinečně obrátit proti němu samému.)

Teprve Boží Syn přišel znovu zjevit hloubku a obsah toho, co

to znamená, že si stvořil člověka ke svému obrazu. Bůh není pro stvoření člověka předlohou, kterou pak je možno odložit. V Bohu nemá člověk statický vzor, ale výheň a zdroj života. Bůh stvořil člověka podle svého obrazu, aby člověk mohl žít s ním a on s člověkem. Vztah „veliký Tvůrce - nepatrný tvor“ Bůh nekonečně povýšil ve svém Synu do nejvznešenějšího vztahu „Otec - dítě“, který je podstatou jeho bytí. Jak hluboce se člověk odcizil Dárci života i sám sobě, projevil tím, když si raději vymyslel slepou víru, že se vyklubal z plžů a opic, než aby přijal, že vyšel od Boha!

Když Otec poslal svého Syna na svět k obnově vztahu synovství, poslal ho s tím nejtěžším úkolem, jaký vůbec může před člověkem stát. Celý Ježíšův život až do jeho vyvrcholení na kříži je jediným rozhovorem poslušného Syna s milujícím Otcem. Boží Syn nám ukázal, jak daleko může jít poslušná důvěra k takovému Otci, jakým je jeho a náš Otec: mohl souhlasit, aby ho vlastní milující Otec zcela zavrhl (!), protože ví, že mu přesto dá Ducha síly, aby

zachoval věrnost až do konce. Otec zavrhl Syna, ale Syn nikdy nezavrhl Otce. Bůh oslavil své jméno a my jsme zachráněni, pokud ovšem máme zájem být Božími dětmi a neutíkáme se raději k neznámým silám a temným duchům.

Je to snad z Boží strany tak tvrdý a nesplnitelný požadavek přijmout toto vznešené a láskou naplněné postavení - přebývat v Otcově náručí jako jeho nejmilejší dítě a den co den být jeho potěšením, takže se stará o každičkou naši starost? Připadá nám to nepochopitelné, proč se mu to zalíbilo? On mám to jednou vysvětlí, pokud před ním přestane utíkat.

-red-

Pohled lásky

Pohledem rodičů zakouší dítě lásku a přijetí. Když tento pohled chybí, vzniká hluboká existenciální pochybnost.

Láska prochází pohledem. To je velice zřejmé u našich dětí. Pohled, kterým se díváme na jejich slabosti, může je uzavřít do role, ze které nemají východisko, pokud se nerozhodneme svůj pohled změnit. V našem pohledu nacházejí děti sílu uvěřit, že nejsou špatné a že je v nich něco dobrého. Dítě postřehne v našem pohledu z naší strany sebedvěšší pochybnost, sebedvěšší neklid, a to stačí, aby ztratilo sebedůvěru. Odkud má vzít dítě sílu k boji, když ne z našeho pohledu, z naší důvěry? Jak může mít důvěru, když mu ji bezvýhradně nevěnujeme?

Tato důvěra, první znamení lásky, se projevuje pohledem. Dítě potřebuje, abychom se na ně dívali. Musí cítit, že pro někoho existuje, že je zajímavé, jinak v sobě ponese zapsanou hlubokou pochybnost: „Nikdo mě nechce. Vůbec nevím, proč by mě někdo měl mít rád, jsem nezajímavé. Raději bych neexistovalo.“

Když dítě cítí, že se na něho díváme, zakouší zvláštní pocit jistoty a blaha, jeho „zásobník citů“ se plní a dává mu vnitřní stabilitu. Je možné chovat dítě celý den na klíně, aniž bychom mu věnovali jediný pohled. Není nejdůležitější množstvím času, který s dítětem strávíme, nejdůležitější je kvalita pozornosti, pohledu, který poskytuje ujištění, že je milované, a který působí, že jsme v dítěti živí a že ono se necítí opuštěné.

Můžeme proto vycítit zranění, která jsou spojena s pohledem, pocity odstrkování, bezvýznamnosti, nicoty, nejistoty, pochybování o sobě, které jsme utrpěli, protože naši rodiče se na nás dostatečně nedívali. Ale to platí i pro všechna očekávání, která jsme vyvolali, ale nemohli uspokojit všechna zklamání, kte-

rá jsme způsobili. Pocit, že neodpovídáme očekávání, je hluboce zakořeněný, protože pochází ze zážitků první doby života, pokud ne přímo z mateřského lůna. Stojíme v ustavičném napětí, pokud nejsme přijímáni takoví, jací jsme. Proto jsme zranitelní pohledem toho druhého a trávíme život tím, že se pokoušíme odpovídat tomu, co se od nás očekává.

Ale samo vědomí o těchto procesech nestačí, když neexistuje setkání pohledu s tím druhým, když se nedostaví jiné slovo, jiný dech, který může sdělovat život a bytí. Musíme se postavit pod pohled otce, abychom od něho přijali pravou identitu. Aby nás jeho pohled vyléčil ze všech nedostatků lásky, osvobodil nás od všech jiných pohledů, musí proniknout až do naší vnitřní temnoty a všechno prosvětlit.

Kdo viděl mne, viděl Otce (Jan 14,9). Ježíšův pohled na obrazech nebo ten, který tušíme na Turínském plátně, dává nám vytušit hloubku pohledu, který jde tak mnohem dále, až do našeho vzeřzení, když se jím dáme proniknout, odkrývá nám neznámé oblasti mimo nás, které jsme dosud neznali. Jak bychom mohli jinak připustit, aby bylo odhaleno nejhlubší nitro naší duše, ne-li pohledem bezpodmínečné lásky? Jak blahodárné je nechat na sebe patřit, když nás ten druhý přijímá a když se cítíme být přijímáni!

I když jsme na to zapomněli, naše tělo nese stopy našich dětských úzkostí, našich traum, všeho nedostatku lásky. A musíme se stále znovu učit, abychom se odvážili znovu přiblížit se k Bohu, aby teplo jeho lásky roztavilo v nás všechn náš odpor.

Feuer und Licht 109/2004

Nemoc lásky

Narodila jsem se v Polsku v komunistické éře a pocházím z katolické rodiny. Dva měsíce po narození jsem byla pokřtěna. Moje rodina chodila do kostela o velkých svátcích. Moje babička, která s námi bydlela v malém bytě, mě naučila Otče náš a Zdravas Maria.

Chodila jsem na katechismus, ale nežila jsem z víry. V 10 letech jsem onemocněla bulimií, protože jsem se nikdy necítila svými rodiči milována. Oba byli profesionální hudebníci a bývali málokdy doma. V domě nevládla dobrá atmosféra a moji rodiče měli problémy ve svém manželství, byli jsme namačkaní, 6 osob na 40 m², naše vztahy byly napjaté.

Osamocení

Navštěvovala jsem rodinu své sestřenice. Tam jsem se cítila dobře a oni mi vždy dávali jíst to nejlepší, co měli. Cítila jsem se u nich jako princezna. Tyto návštěvy trvaly až do konce puberty. Byla to pro mě v podstatě jako adoptivní rodina. Moji bratři zůstali v blízkosti mých rodičů, a to mě od nich ještě více oddělilo. Cítila jsem se osamělá. Nebylo pro mě místa. Doma dávala maminka pozor, abych moc nejedla. Zakazovala mi to, ale já jsem přesto snědla, co jsem mohla. To mi dávalo pocit, že jsem přece ještě spojena s láskou.

V 16 letech bych byla ráda měla přátele, ale byla jsem jiná než ostatní a mezi námi byl odstup. Vážila jsem více než 100 kg, byla jsem skutečně tlustá. Připadala jsem si stará, proto jsem se styděla sportovat. Dokonce chůze u mě vyvolávala pocit studu. V hodinách tělocviku jsem se ve škole schovávala. Ve třídě si ze mě tropili spolužáci posměch, kolovaly o mě různé vtipy – a já jsem byla sama.

Jediný způsob, jak to vydržet, byl útěk. Nemohla jsem už snášet posměšky, velice mě to

zraňovalo. Vynakládala jsem velké psychické úsilí a pokoušela jsem se být zralejší a inteligentnější než ostatní. Můj útěk spočíval v tom, že jsem žila ve snech. Žila jsem ve své budoucnosti, ve které jsem byla štíhlá. Nežila jsem nyní, ale stále v budoucnosti – štíhlá jako proutek. Moje hlavní heslo bylo – na základě diety budu za pět let úplně štíhlá.

Tělo jako vězení

V jednom ženském magazínu jsem našla popisy odpovídajících diet. Začínala jsem jednu dietu po druhé. Dosáhla jsem si nějakého výsledku, ale nedokázala jsem ho udržet. Váha se opět vrátila. Říkala jsem si: Je to beznadějně, zůstaneš už taková. To bylo velice bolestné a já jsem se cítila ve svém těle jako ve vězení. Nebudu moci nikdy vypadat jako ostatní. Stále jsem myslela na to, že se mi druzí vysmívají a že mě nechtějí. V podstatě jsem měla strach už z toho, že budu milovaná. Jediný způsob, jak pocítit lásku a náklonnost, bylo opět jídlo.

Ve 26 letech jsem objevila jednu novou dietu. Byla velice přísná, tak jak jsem k sobě

chtěla být. Pila jsem mnoho kávy a kouřila, abych zahnila pocit hladu. Tak jsem žila od pondělí do čtvrtku, pak od pátku do neděle jsem kompenzovala, co mi scházelo, a jedla jsem. Snědla jsem všechno, co mi přišlo pod ruku; bylo pro mě nemožné spoutat moji chorobnou

chuť po jídle. Byla jsem při dietě na sebe velice pyšná, protože jsem byla čtyři dny pánem nad sebou, dokázala jsem si pokrm odepřít. Chtěla jsem všem dokázat, že jsem něčeho schopná. Chtěla jsem být něco mimořádného, nikoliv jako otlá dívka, ale jako někdo, na koho je možno se podívat a milovat ho, jako někdo, kdo umí vynaložit úsilí a něčeho dosáhnout.

Ve zmíněném časopise jsem našla také horoskopy a léčebné praktiky. Nejrůznější druhy praktik New Age. To mě přitahovalo a já jsem se pokoušela všechno, co jsem přečetla, v malých dávkách praktikovat. Který den mě někdo začne milovat? Chtěla jsem na to najít v časopise odpověď. A čekala jsem na toto setkání s vysněným mužem, který – jak také jinak – bude mít perfektní tělo.

Křik po Bohu

V důsledku drakonických diet začalo mé tělo vydávat poplašné signály. Nemohlo už vydržet střídání mezi dietou a žravostí. Měla jsem problémy se srdcem a byla jsem velice unavená a slabá. To byl přesně ten okamžik, kdy do mého života vstoupil Bůh. Šla jsem po ulici v tom okamžiku jako všichni ostatní, a najednou – já nevím proč – jsem cítila nutkání, abych se modlíla. Začala jsem se modlit růženec a dokonce jsem začala chodit na mši svatou. Tak to šlo několik měsíců. Potkala jsem dokonce jednoho mladého muže, který mi nabídl svou lásku, ale já jsem byla příliš zraněná a měla jsem mnoho těžkostí, než abych ji mohla přijmout.

Jednou v noci jsem se probudila a měla jsem pocit, že umírám. Měla jsem hrozný strach z Boha, že přijdu před jeho soud a on mě odsoudí. Cítila jsem se obklopena zlými duchy, kteří se o mě otírali. Měla jsem v tu ho-

dinu pocit, že se nacházím mimo své tělo. Propadla jsem panice a začal jsem křičet k Bohu: Nechej mě ještě na zemi, já nejsem připravena na smrt! Zača-

la jsem se modlit růženec. Tak jsem naříkala čtyři hodiny a pak jsem pocítila úlevu.

Konečně – přijetí jeho lásky

V té době jsem poznala jedno modlitební společenství. Vážila jsem stále 105 kilo.

O rok později jsem poprosila členy společenství, aby se za mě modlili. Modlili se za moje uzdravení. Věřili místo mne, protože já jsem nevěřila. Nedokázala jsem si představit, že se Pán bude zajímat o moje kila. Kromě toho jsem si myslela, že se budu muset stát sestřičkou, protože pak by bylo moje tělo schované.

Přesně za dva týdny mě v noci navštívil Duch Svatý, velice citelně. Cítila jsem v celém těle veliké teplo a věděla jsem, že Pán mě uzdravuje. Ano, přijala jsem, že mě někdo miluje takovou, jaká jsem. A to bylo ono a všechno se otočilo: začala jsem ubývat na váze bez diety. Můj lékař byl z toho vylekaný a poslal mě na různá vyšetření. Ale já jsem věděla: Přijala jsem milost od Pána.

Uzdravovací proces trval dva roky. Během té doby Pán na mě „pracoval“: nejen na mém těle, ale i na mé duši. Ztratila jsem téměř čtyřicet kilo.

Bůh mi dal svobodu, jakou jsem předtím nikdy neměla.

Magdaléna

Z Feuer und Licht 110/2004

přeložil-lš

Modlitba mění svět

Hostinský v Salcburku s velkým misijním posláním

Wartenberg v Salcburku, velký romantický hostinec z roku 1686 s barvitým vnitřním životem, starými selskými skříněmi a vyzdobený mnoha pitoreskními detaily, s útulnými místnostmi a salonky, velkým sálem jako z rytířské doby se dvěma velkými mariánskými obrazy (jeden je Panna Maria Guadalupská), všechno s útulnou atmosférou.

Ano, zde je možno si odpocínout a „natankovat“. Je zde k máni také křesťanská literatura. Jan Wächter, majitel malého hotelu, nemůže totiž odolat knížce, především s hluboce náročným věroučným obsahem.

V jednom pokojíku začal náš rozhovor. Jan se narodil ve Vídni 1965 jako čtvrté ze sedmi dětí. Měl bezstarostné, veselé dětství „až do narození další sestry“, jak s šelmovským úsměvem vypráví. Otec je velice zaměstnaný muž a mnoho cestuje. Ale když je doma, tak je to krásně. Nedělní mše mu připadaly spíše nudné, ale patřily k věci.

Později nechávali rodiče dětem svobodu, zda chtějí jít do kostela, nebo ne. Když strávil nedělní dopoledne v posteli, vždy měl pocit, že mu něco chybí. Když se stal otcem stálým jáhnem, chodil do kostela kvůli němu.

Mohl sedět babičce na klíně

Nejraději vzpomíná na nedělní mše v tyrolském Fieberbrunn u babičky. Ta byla původně evangelička a pak konvertovala. Babička chodila denně na mši svatou a děti na ní pozorovaly, jak důležitá je pro ni každodenní modlitba. Atmosféra ve venkovské farnosti, kde v neděli všichni chodili svátečně oděni, je významnou vzpomínkou pro chlapce, který pak mohl sedět babičce na klíně. Biblické citáty, jimiž babička komentovala každodenní život, zůstávají nezapomenutelné.

Dnes má radost z toho, že ho rodiče určitou dobu vedli k tomu, aby chodil do kostela. Mnoho dobrého a krásného se tak stalo trvalou samozřejmostí. „Byla to jakási infu-

ze, kterou jsme dostali. Později jsem prostě věděl, co je dobré a co ne.“

Škola nebyla jeho vášní, ale za hodiny náboženství, zvláště u marianistů, je vděčný.

V době dospívání však hledání Boha nehrálo žádnou roli. V 17 letech byl sice se známými v Medjugorje, ale byl to pro něho spíše turistický zážitek. Nicméně si odtamtud donesl jeden kámen, na kterém se zjevila Panna Maria.

Po maturitě nastoupil k vojsku, pak absolvoval hotelovou školu. Chtěl se co nejdříve starat o rodinu, protože byl zasnoubený. Po skončení školy se mu naskytlá příležitost odejet na rok do Ameriky. Mimo to převzal otec od babičky dům Wartenberg. Byl sice pronajatý, ale rodina měla v plánu, že ho povede sama.

To se nakonec brzy uskutečnilo. Jan se vrací již po půl roce intenzivního pobytu z USA. Převzme nejdříve restauraci ve Wartenbergu a matka vede penzion. Pracuje tvrdě. To slouží také k překonání bolesti: zasnuby byly zrušeny. Jan poprvé v životě poznává, že všechno nemusí běžet tak, jak si to naplánuje, i když se jakkoliv namáhá.

Soužití s rodiči a společná práce se ukážou těžší, než si myslel. Rozdílnost názorů a konflikty, hlavně s matkou, se stále množí. „Nejraději bychom se navzájem vystrnadili. Věděl jsem, že zeď, která mezi námi vyrostla, musí zmizet, ale nevěděl jsem jak.“

Tu se naskytlá příležitost jet jako maltézský ošetřovatel s nemocnými poutníky do Lurd. O poutním místě nevěděl dohromady nic. Jan byl rád, že na nějakou dobu zmizí z domu. Pomocné práce u poutníků jsou náročné, především s postiženými přistěhovalci. Proto čas, kdy jsou mše, využívá ke spánku.

Zkusme to s modlitbou

Protože se u jeho z jeho pacientů nic nemění, dostane myšlenku: „Zkusme to jednou s modlitbou.“ Protože to nemocný nikdy nedělal, Jan mu modlitbu předřikává. Muž nasával jeho slova jako houba.

„Změna, jaká se s tímto mužem v dalších dnech stala, byla neuvěřitelná: vyzařoval tolik radosti, stal se oblíbený, i když se na jeho osobní situaci nic nezměnilo.“ To přimělo Jana k rozhovoru s jedním knězem. Ten mu vysvětlí, že musí nejdříve udělat

Jan Wächter

svou vlastní zkušenost víry. „Z toho žije Církev: z osobních setkání s Bohem...; hledej, otevři oči, kde máš zcela osobní styk s Bohem,“ vybídl ho kněz.

„Šel jsem k jeskyni zjevení a řekl jsem toto: Milý Bože, jsem tady teď u tvé Matky, ale doma mám velké těžkosti se svou matkou. Matko Boží, já už se nikdy nebudu modlit Zdravas Maria, jestli mi nepomůžeš zmírnit domácí situaci.“

„Myslel jsem, že to nemá vůbec smysl modlit se k Matce Boží, když nejsi ochoten respektovat vlastní matku,“ vysvětluje mi Jan. Výsledek ukazuje, že Matka Boží vyslýchá i kuriózní prosby. Protože týden nato, co se opět vrátil domů do práce, konstatoval: celý týden nebyl žádný konflikt. Žádné matčino vměšování, které by zavdalo příčinu k hádce, a také matka přeslechla prostě všechny synovy poznámky, které jinak podnítily spory. Jan se stal velkodušnější a matka blahosklonnější. Tak tedy volná cesta k dalším Zdravas Maria.

Plastikový růženec jako obět

To bylo první uvědomělé vyslyšení modlitby. Budou následovat další zkušenosti víry, i když stále ještě nepatří k horlivým prosebníkům nebo návštěvníkům kostela. Pak došlo k zdánlivě neuvěřitelnému duševnímu

PASÁCCI BRZY SVATOŘEČENÍ?

Podle sdělení biskupa z Leirie, kam spadá fatimská svatyně, blíží se proces svatořečení fatimských dětí ke svému závěru. Jako zázrak potřebný ke svatořečení se uvádí uzdravení čtyřletého chlapce, který trpěl těžkou cukrovkou. Letos se ve Fatimě sešlo 13. května téměř 200 000 poutníků, aby prosili za mír ve světě.

DARWIN DÁLE NA ITALSKÝCH ŠKOLÁCH

Po masivních protestech vědců musí nadále zůstat v italských školních učebnicích Darwinova vývojová teorie. Sdělila to ministrův školství, která původně chtěla tuto překonanou teorii z učebnic základních škol vyřadit.

Klekla jsem si na podlahu

V následujícím dojímavém svědectví hovoří 60letá prostá žena, která nechce být jmenována, o svém zážitku.

Na našem pracovišti v zemědělském statku – tehdy jsem byla mlékařka – jsem byla jedinou ženou uprostřed mužského kolektivu. Všem nám bylo kolem 30. Čtyři muži byli ženatí a byli to otcové rodin. Patřil k nám také jeden učeň.

Pracovní klima bylo velice dobré, dokud mě jeden kolega nezačal sexuálně obtěžovat. Byl to velký, silný muž. Když jsem se bránila, vysmíval se tomu. Měla jsem veliký strach, když zastupoval vrchního mlékaře a já jsme s ním musela být ve stáji celé hodiny sama.

Moje pohrůzka, že si budu stěžovat vedoucímu, na něho neplatila. Mimo to jsem myslela na jeho malé děti a ženu, která to měla velmi těžké. Také jsem měla starost, že muži tento můj problém nebrali vážně, a tehdy se člověk styděl o takových věcech vůbec mluvit.

Bezradně jsem si kladla otázku, co mám dělat. Ráda jsem chodila do kostela. Měla jsem Bibli, ale nečetla jsem ji, protože se mi zdálo, že jí nerozumím. V této tísní jsem ji přeče jen vzala do ruky a zalistovala v ní. Najednou mi padla do očí dvě slova. Hleděla jsem na ně jako vyjevená: „Nebojte se!“

Tato krátká věta mi nedala pokoj. A ještě jedna na mě zapůsobila: „Vy jste moji přátelé, když děláte to, co vám ukládám.“

Ve své prostém pokojíčku jsem klekla na podlahu a začala jsem se zcela osobně ptát: „Co mám dělat? Vidiš, co mi hrozí. Ty jsi řekl, že jsi můj přítel, nesmíš mě teď nechat na holičkách. Ježíši, řekni mi, co teď máme dělat.“

A najednou mě napadla myšlenka. V Bibli stojí slova: Zůstaňte ve mně a já zůstanu ve vás. „Ano, Pane, když jsi u mne, podívej se ty skrze mne na toho muže, se svou silou a svou čistotou. Žehnej mu a jeho velké rodině!“

S těmito myšlenkami a prosbami jsem šla další den do práce. Otevřeně a přímo jsem se podívala na dotyčného kolegu a mlčky jsme dělali každý svou práci. Byl nervózní a nemohl se na mě podívat. Večer, když jsme byli hotovi, náhle řekl: „Dnes se vedle tebe necítím. Jak se to na mě díváš? Ty jsi celá jiná. Máš něco v očích, co neumím pospat. Ty jsi dne úplně jiná.“ Nenapadala mě žádná odpověď, tak jsem mlčela. Stejně by to nepochopil. Od toho dne jsem měla pokoj a strach byl pryč. V této situaci jsem pochopila, že Ježíš není někdo někde. On je každý den, dnes a pořád, v každém okamžiku u nás – u tebe.

Z Vision 2000 - 2/2004, přeložil Jš-

mu.“ Jeho mladší bratr je ochoten ho zastoupit. „Když se ti to líbí, můžeš dům dostat. Tak budu vědět, že to není povolání pro mne,“ vysvětluje Jan před svým odjezdem do Indie a Sri Lanky, kde chce poznat intenzivní náboženský život.

Jeho povoláním je všední den v hostinci

Po návratu vede společně s bratrem pohostinství. Když všichni hosté odejdou, sedí oba

v pohostinské světnici a přemýšlejí o uplynulém dni, modlí se hodinky. Diference se tak rychle likvidují. „Prožil jsem, jakou sílu může dát společná modlitba. Poznal jsem, co to znamená být jedno srdce a jedna duše,“ vzpomíná na tuto krásnou dobu. Pro jeho bratra to byla doba, kdy dozrálo jeho rozhodnutí vstoupit do společenství sv. Jana.

Pokud jde o jeho vlastní povolání, dává si Jan poradit od zpozděvníka a také od biskupa, se kte-

rým se dobře zná. A brzy je mu jasné: jeho každodenní povolání je zde v hostinci. Zde se scházejí nejrůznější lidé, zde může přijít s mnohými do styku, může mnoha lidem posloužit. „Potřebujeme křesťanské rodiny. Ty jsou úrodnou půdou pro povolání,“ řekl mu biskup Georg Eder. „Tak dobře,“ řekl Jan. „Ale milý Bože, musíš mi najít nějakou milou ženu.“

Dojde to tak daleko, že se drží druhé rady, kterou mu dal kněz v Lurdech: „Vyhledej si společenství křesťanů.“ Projde bohatý seznam starých i nových společenství a zůstane u loretánů. Inspirován Grignionem z Montfortu založí sám „Společenství synů hromu“. To má toto pozadí: V uzavíracích dnech se Jan cítí osamělý. Tu ho napadnou papežova slova: „Když jste smutní a opuštěni, vyhledejte člověka, kterému se daří ještě hůř.“ Rozhodne se tedy, že v těchto dnech bude navštěvovat jednu starou opuštěnou ženu. Kvůli samotě trpí úzkostmi. Jednoho dne ji pozve, aby se stala členkou „Společenství synů hromu“.

Vystaví jí „členský průkaz“ s číslem telefonu, na kterém ho může kdykoliv zastihnout. Přejde hned na pomoc. Jako obratem všechny úzkosti zmizely. Jako protislužbu prosí ji Jan o modlitbu. A hned najde také Angela cestu k modlitbě. Jan se rozhodne přizvat do společenství další staré lidi.

Jednoho dne prožije obdivuhodnou duchovní zkušenost, která ho posílí, aby hledal Boha, to nejdůležitější. Byly tři hodiny v noci a někdo jde temnou chodbou k jeho pokojí. Náhle vidí anděla a ve vzduchu visí otázka: „Co si přeješ?“ Co? Auto, nebo peníze, nebo více zákazníků? Ne. To musí být něco zvláštního. Aniž by věděl přesně, co tím míní, přeje si milost.

Anděl zmizí a je to, jako by něco stékalo shůry. A on ví – teď se stalo něco nádherného, přál si to nejsprávnější. Co to vlastně je milost? Když hledá odpověď,

uzdravení přítele, který chtěl spáchat sebevraždu. Jan se poprvé rozhodne, že se bude modlit růženec, i když to pokládá za něco zastaralého. Svolal přátele a také ne právě nábožensky založené rodiče mladého muže, aby se s ním za něho pomodlili. „Když to nepomůže, další růženec se už modlit nebudu,“ myslí si ve svém naivním neteologickém myšlení. „Jako zvláštní oběť modlil jsem se na plastickém růženci, který jsem vůbec neměl rád.“

Když se přítel objevil, byl jako vyměněný, prožil obrácení a vyprávěl plný naděje, že už si hledá práci, aby mohl splatit dluhy. Modlitba tedy skutečně pomáhá, konstatuje Jan takřka šokovaný. „Co to znamená? Nesmím s ní přestat. To by bylo nezodpovědné.“

A ještě jedna zvláštní prosba byla vyslyšena: Jan chtěl najít, jaký smysl má mše svatá, protože to hlavní vždy zaspal. Vždy si našel nějakou výmluvu, aby v neděli nemusel do kostela: hodné práce. Jednou, na tu prosbu už zapomněl, cítí, že ho to přímo magicky táhne do kostela. Poslouchá, všechno ho to oslovuje. Je docela čilý a bdělý. Jak je to možné? Pak si vzpomene: Právě o to se modlil. Od té doby chodí na mši svatou tak často, jak jen může, stojí to sice něco času, ale zato dostal lepší pojem o času.

Velkým příkladem modlitby je mu otec. Původně nebyl tak něžný, tak velkodušný, jak ho později poznal. Jan se domnívá, že to souvisí s tlustou, v kůži vázanou knihou, kterou si otec čte každý večer. Tak si ji také obstará: je to breviář. Od té doby se denně modlí modlitbu Církve a poznává stále zřetelněji, že modlitba je podstatou života a zprostředkuje mu mnoho osobních zkušeností víry.

Přemýšlí o svém povolání a chtěl by si udělat „volný rok“. „Nemohl jsem uvěřit, že mojí cestou by měl být takový všední den, vždy až do tří do rána. Cítil jsem se povolán k něčemu vyšší-

doví se, že „Bůh daruje milost“. Bůh tak daruje člověku sám sebe a proměňuje ho. Tak se stáváme jeho dětmi. A tak se cítí i Jan Wächter jako Bohem milované dítě, které stále více hledá jeho lásku.

V Jubilejním roce 2000 dojde k obratu v jeho životě. Jan pozná svou krásnou ženu Terezii během pouti do Altöttingu a ihned se do ní zamiluje. Měl by se prý postarat trochu o její duši, svěří mu před poutí její sestra, která pomáhá v pohostinství. A to Jan udělá tak důkladně, že v roce 2003 uzavřou manželství.

Terezie, která také vypomáhala v podniku, vypráví, že když jí ve dvě hodiny v noci odvázel domů, jeli oklikou, aby se stačili pomodlit celý růženec. Kompletář se už pomodlili předtím.

Jan nenechal svou budoucí ženu na pochybách o tom, jak důležitá je modlitba. Terezie je s tím naprosto srozuměna, ráda dosvědčuje, že prožívá jeho duchovní vedení. Co na něm zvláště obdivuje, je jeho přímocnost a zásadovost ve víře. Vidí, že návštěvníci pohostinství, kteří nesdílejí jeho náboženské názory, přicházejí stále znovu a znovu, ačkoliv on zcela bez ostychu mluví o víře. Zřejmě je jeho autenticita sympatická. Žije tak, jak smýšlí, a nezná přitom žádný lidský strach. Dosvědčuje svou víru, ať je to ostatním vhod či nevhod.

Jeden společný přítel vypráví o poutích, které koná Jan každou první sobotu ze Salcburku do Maria Plain. To má svou historii: Bylo to před iráckou válkou. Jan vyzval k pouti do Maria Plain. Přišlo 80 lidí, kteří se o akci dověděli i z rozhlasu a prošli městem po historické růžencové cestě k Matce Dobré rady. Jan v doprovodu dalšího prosebníka nesl na ramenu vlastnoručně zhotovený kříž davem turistů na Maria Plain.

Aby vyprosil pomoc pro alžírské zajatce, dva z nich jsou jeho příbuzní, navštívil v loňském roce kostel sv. Leonarda (patrona

SNAD UŽ ANI NEJSEM KATOLIČKA

Vyrostla jsem v katolické rodině, nikdy jsem nepochybovala o Kristu, ale nedokázala jsem si vytvořit živý vztah k Bohu. Kdybych měla někomu přiblížit Matku Boží nebo Ducha Svatého, žalostně bych selhala. Později jsem se zúčastnila esoterického semináře, protože jsem stále něco hledala ve svém nitru.

Právě jsem jela z jednoho takového semináře domů a modlila jsem se: „Otče, jsem katolička a chtěla bych zůstat katoličkou, ale snad už dlouho ani katoličkou nejsem. Pomoz mi rozlišovat a ukaž mi cestu!“

A pak se staly podivuhodné věci: o Vánocích jsem dostala od jedné přítelkyně Písmo svaté. Při jednom „ženském“ setkání byla jedna velká mariánská ctitelka, která nám kladla na srdce důležitost Panny Marie. Zorganizovala pouť a při té jsme se naučily modlit růženec. Náhodou jsem jela s jedním knězem a ten mi vyprávěl o významu svátostí. Stále častěji poznávám lidi, kteří mi pomáhají na mé cestě. Dostávám na své otázky rychle odpověď nejrůznější cestou...

Ingrid.egger@nusurf

NEJÚČINNĚJŠÍ PREPARÁT

Cítím povinnost doporučit dalším účinný prostředek proti nespavosti. Trpěla jsem jí několik let a vyzkoušela jsem nejrůznější prostředky. Bez výsledku. Nakonec jsem potkala jednoho člověka a ten mi pomohl po důvěrném rozhovoru, ze kterého nakonec vzešel preparát, který všem vřele doporučuji pro jeho přímo zázračnou účinnost. Má název P-M-Z - pravidelná modlitba a zpověď.

A. M. Esterbauerová, Štýrský Hradec

zajatých) v Tamsweagu. Slibuje světcí, že sem přijde o své svatbě, když zajaté osvobodí. Když se tak skutečně stalo, plní svůj slib: V den své svatby, vyzbrojen megafonem, jde v čele procesí do kostela sv. Leonarda a modlí se zde růženec. Nahore se slaví svatební mše svatá. Celá svatba je vyznáním víry. Na svateb-

ni tabuli leží růžence a svatební cesta vede do Říma. Tam dostanou mladí manželé požehnání Svatého otce.

Katolická víra je ta nejmodernější

V manželství našel Jan hluboké společenství. Společně jsou Terezie i on také pro lidi, kte-

Jan Wächter se svou ženou Terezii

ří přijdou do jejich domu. „Ať jsou to Židé, pohané nebo křesťané, všichni jsou vítáni, kdo mají hlad,“ to je jejich moto. Pro všechny má také duchovní stravu: od přednášek až k rozhovorům a slavnostem různého druhu. Pro Jana je katolická víra tou nejmodernější, ano jedinou, která je ovšem silně ohrožována. Tak se stal jejím ochráncem a dělá jejimu jménu všechnu čest. Říká, že strážce nesmí mít žádný strach varovat před nepřitelem, musí být bdělý a ostrážitý. K bdělosti patří také růst. „Růst ve víře“, to byla třetí rada lurdského kněze. Není možno být věřící, aniž bychom rostli ve víře, tj. v lásce. Růst potřebuje také čas. Čekal dlouho na svoji Terezii a s ní až do dne svatby, jak doporučuje Církev.

Podstatnou pro tento růst byla a je jeho rodina a zkušenosti, které udělal v různých společenstvích, při adoracích a při růžencích. To všechno je cítit, když se vstoupí do jeho domu, to také vyznačuje z jeho celé osobnosti, plné humoru a opravdového přesvědčení: je to skutečně jedinečný originál. Převládá tu následující názor: To je hospoda v dobrém křesťanském smyslu. Je vidět, že Jan přikládá pravou cenu pohostinnosti na rozdíl od pohostinnosti, o jaké mluví prospekty mnoha hotelů. „Přátelství je nekompromisní. Přátelství je dar, a tedy také rozhodnutí. Je jedno, odkud přichází. Ať už přijde kněz nebo sestra, souvěrec nebo rýpal, nabídnu mu pohostinnost. Žiji s lidmi. Když vidím, že někdo má problémy nebo je nemocný, musím se za něho modlit a postit.“

Ale nejen blaho hostů je jeho záležitostí: tam, kde je nouze, všude se objeví a pomůže. Prostý ve svém životním způsobu, dává dále, co sám nezbytně nepotřebuje.

Ostatně: těšíme se již na nového dědice, kterého čekají v tomto domě v letošním roce.

*Z Vision 2000 - 2/2004
přeložil -lš-*

Nauka, jak být maličký

Být maličký - to často zaměňujeme s určitou průměrností a slabostí. V čem spočívá učení Terezičky z Lisieux, kterou Jan Pavel II. v říjnu 1998 prohlásil za učitelku Církve?

Duchovní dětství se vymyká nejen každé definici, ale i každému vymezení pomocí pravidel. Není to metoda a ještě méně pobožnůstkářství. Není spojeno s žádným zvláštním cvičením a není to ani nějaké vnější chování a způsob projevu. Nehodí se do každé situace a do každého prostředí. Je něco více a současně něco méně, než co pojmenovává: je to uskutečnění postoje duše, které spočívá v pojetí srdce a činí nás pokornými a malými v Boží náručí, kdy při vědomí vlastní slabosti až k hranici smělosti důvěřujeme v jeho otcovskou dobrotu. Neklade na duši žádné jiné požadavky, ale tyto jsou naprosto nezbytné a absolutní: pokora a důvěra, které musí duši přetvořit.

Hrdina nebo světec?

My se chceme přiblížit k Bohu, ale na vlastní pěst: „Uvidíš, čeho jsem schopen! Můj Bože, to je přece samozřejmé, že mi pomůžeš, není-liž pravda?“ V důvěře v sebe samého a v rozletu, jaký máme především v mládí, kdy sázíme na svou inteligenci, říkáme: „Můj Bože, beru na sebe všechnu námahu. Prostě mi pomoz, aby se to podařilo!“ Tato hrdost na vlastní přičinění představuje zřejmě velkou překážku. Teoreticky víme velmi dobře, že je to Bůh, kdo všechno působí. Nicméně chceme všechno udělat sami a zaujmout tak Boží místo. Říkáme: „O duchovní život se postarám později, až se objeví těžkosti; zatím mi to jde dobře a určitě to tak vydrží.“ Ano, v apoštolské práci vězí určitá pýcha. Snadno zaměňujeme svatost za hrdinství. Chceme být hrdiny, chceme zajistit úspěchy svých fyzických nebo intelektuálních sil a chceme to potvrdit všemi prostředky lidské a přirozené síly. Hrdina dosahuje vítěz-

ství v boji; světec však je ten, kdo nechává v sobě zvítězit Bohu. V tom spočívá ten rozdíl. Svátí jsme tehdy, když v nás všechno koná Bůh, a my jsem jen tehdy dokonalé Boží děti, když nás Bůh vede, osvětluje a když se mu dokonale podrobujeme.

Na počátku našeho duchovního života směřujeme podvědomě vzhledem ke zkušenosti se svými vlastními silami a kvůli pýše k tomu, abychom vlastními silami předvedli určité hrdinství. Rovněž v duchovní oblasti jsme tomu vystaveni. Je to nevyhnutelné: I Terezička chtěla napodobovat Janu z Arku. Brzy pochopila, v čem spočívá pokušení. Proto je přemohla tím, že chtěla být jen malým, slabým a nedokonalým dítětem. „To jsi Ty, můj Bože, který všechno konáš,“ říká.

Jednoduchost, nebo průměrnost?

Je třeba vždy předejít tomu, aby se snaha být maličký neza-

měnila s určitým levným uměním přizpůsobit nároky svatosti dětské slabosti a pravidlu nejmenšího odporu a přesunout prostotu na úsměvnou průměrnost a nudnou banalitu. Je fakt, že prostota vychází z pravé vznešenosti. Být maličký skrývá v sobě heroickou sílu a vede k nepopsatelné velikosti. Můžeme tedy říci: V Tereziččině nauce v postupujícím pronikáním nacházíme tak velkou intelektuální šíři a tak hluboký duchovní bystrozrak, že jsme nejdříve překvapeni a pak iritováni. Dostáváme před její hloubkou a harmonií přímo závrať. To je jednoznačné svědectví mnoha teologů, kteří se důvěrně seznámili s Tereziččinou naukou.

Pod záminkou představit její poselství, jak to odpovídá hodnotám jí vlastním, nesmíme však vytvářet nějakou velkolepou fasádu. Neodnímejme jí jednoduchou a chudičkou krásu dítěte, která je jí tak obdivuhodně vlastní. To by znamenalo nejen ochudit ji o její půvab a zúžit šířku její působnosti, ale také připravit ji o její zvláštní milost a zrušit její hlubokou harmonii. Bylo by to, jako bychom chtěli vzít Davidovi jeho prak a obláci mu

Saulovo brnění. Vnější prostota je ve skutečnosti výraz podstatné jednoduchosti poselství Terezie z Lisieux, která je základem její hodnoty a její novosti.

Pohled dítěte

Tady jsme skutečně u ústředního bodu naší úvahy. Co je nového v tomto poselství? Terezie nám nepřináší žádné nové zjevení a žádné teologické závěry či požadavky. Doufám, že každý sdílí můj názor a těší se z toho, a to i její nejhrošlivější žáci, k nimž bychom všichni chtěli patřit. Novost spočívá v tom, tak se nám zdá, že Terezie viděla Boha a křesťanství čistým zrakem dítěte. Co odhalil její dětský pohled, uskutečnila s jasnou a neúprosnou logikou a pak to vyslovila se správnou prostotou a ryzostí, která je vlastní dítěti. Odevzdala se bez předsudků pravdě. Její čistota byla schopna postihnout to podstatné; pak to velkodušně a dokonale uvedla do života.

Tak nás Terezie vede k čistotě a nedotčenosti nauky, která plně odpovídá evangeliu. Tato vše pronikající prostota uskutečňuje plně a hluboce zvláštní milost svatě Terezie. Prostota je novost jejího poselství. Prostota, přirozenost a hloubka, to jsou vlastnosti velkých mistrů. Skrze ně vstupuje Terezie do rodiny velkých duchovních učitelů všech dob.

Feuer und Licht 109/2004

Kulturní revoluce

New Age: Oprávněná kritika vede ke špatným závěrům

Často myslím na rozhovor, který jsem měl někdy před deseti lety s jedním dobrým známým. Pozval jsem ho na třídní rekollekcí hnutí Cursillo. Při společně procházce jsem se ho zeptal, zda se v těchto dnech prohloubil jeho vztah k Ježíši Kristu...

Jeho odpověď: „Dívat se na Boha jako na osobu, z toho už jsem dávno vyrostl. Dnes jsem už dále...“ Je to muž, který každou neděli chodí na mši svatou.

Co se to stalo, že křesťané ztratili z očí samo centrum své víry a zaměnili živého Boha za vágní spiritualitu? A dokonce se na tuto cestu dívají jako na další rozvoj své víry!

Když se taková proměna stala v samém jádru církve, oč více jsou ohroženi ti, kteří nemají k víře žádný vztah! Proto je počet těch, kteří se zajímají o okultní svět, nezanedbatelný. To dokládá i ministerstvo vnitra v Hamburku ve výsledcích svého průzkumu „Okultismus a satanismus“. Došlo k závěru, že 9–40 procent mladých lidí je v kontaktu s okultní sférou.

Vynořuje se otázka: Jak je to možné v naší společnosti, která se tak upsala rozumu, a přitom tak masově tíhne k magickému myšlení a pohanským rituálům?

Při bližším pozorování zjistíme: To „nové“ čerpá svou atraktivnost z kritiky zjevně chybného vývoje společnosti, především v třípytném materialismu, který poznamenává vývoj posledních desetiletí. Konzum, zdraví, krása, úspěch, zábava, to jsou rozhodující známky naplně života.

Ale lidem to nestačí. Mnozí, zvláště ti citlivější, cítí: To nemůže být všechno. Můj život je více než produkovat, konzumovat, hledat potěšení a rozptýlení. Zvláště naléhavé je hledání hluboko sahajících odpovědí v životních krizích.

A z toho profituje hnutí New Age, které nabízí návraty, které se jeví jako kontrast k současným trendům: spiritualitu ve světě, který popírá ducha, harmonii v nepokojí, zdraví, kde sehlává medicína, celistvost, kde hrozí specializace, zkušenost ze záhrobní společnosti, která nezná onen svět.

New Age se jeví jako revoluční nástup, který chce odpovědět na nejlhostnější potřeby člověka. Konečně je možno mluvit o Bohu. Náboženství se vrací do společnosti! Stále větší počet lidí se označuje za religiozní.

Ať se tento vývoj jeví jakkoliv potěšující, je současně alarmující. Upozornily na to loni dvě vatikánské kongregace ve velmi doporučení hodném dokumentu, který se zabývá fenoménem New Age. Na jednom místě stojí tato věta: „New Age není nic jiného než kulturní revoluce, komplexní reakce na ideje a hodno-

ty západní kultury – a přitom je ironicky ve své idealistické kritice právě typická pro kulturu, kterou kritizuje.“

To plně souhlasí: Při přesném pozorování New Age neplní to, co slibuje. Osvědčuje se jako pokračování cesty bez Boha v novém hávu.

Na jedné straně zdůrazňuje význam náboženství. Oprávněně. Na druhé straně však směřuje všechna náboženství a připisuje jim stejný význam: být různými variantami přístupu k božskému. To zní velkoryse a tolerantně. A to se líbí. Zdá se, že lidem se nic nepředepisuje, nýbrž že všichni jsou pozváni, aby si sami zvolili z bohaté nabídky. Ať už dopadne volba jakkoliv, všechny cesty vedou ke stejnému cíli.

Zdůrazňováním religiozity je člověk zaváděn k přesvědčení, že je na správné cestě. Přitom nepozoruje, že řeč o *božském*, které se artikuluje ve všech náboženstvích, je ve skutečnosti subtilní forma *odstranění Boha*. Jen amatérsky, kutilsky vytvořené náboženství přestává být náboženstvím. Je to náboženství zabarve-

ná bezbožnost. Neboť jakmile si člověk začne vybírat z výkladní skříně New Age, dělá sám sebe pánem nad základními otázkami, co je božské a co ne.

Jak bludná je tato cesta, ukáže se obzvláště zřetelně, když jde o otevření se nadpřirozeným silám. Všechna doporučení v tomto směru zastírají, že nadpřirozené síly nejsou anonymní dobročinné síly, které je třeba otevřít, nýbrž že jsou to osobní bytosti, které působí jako dobří nebo zlí duchové, kteří buďto respektují nebo zneužívají lidskou svobodu. Neuvážené výlety do transcendence jsou nebezpečná dobrodružství. To dosvědčují mnozí z těch, kteří se odvrátili od New Age.

Křesťané jsou proto varováni – ne proto, že by byli tak chytrí nebo náboženství talentovaní, nýbrž proto, že důvěřují *osobnímu živému Bohu (nikoliv jen něčemu božskému)*. Vsadili všechno na jednu kartu, na jediného pravého Boha, který se zjevil v průběhu lidských dějin: který mluvil s Abrahámem a s Mojžíšem, mluvil skrze proroky ke svému národu Izraeli a před 2000 lety se stal člověkem, zemřel a vstal z mrtvých a od té doby mluví k lidem skrze svou církev.

Mimo trojjediného Boha není jiného Boha! Kdo hledá božské, najde je jen v Ježíši Kristu, kdo chce vést duchovní život, musí se otevřít Duchu Svatému, kdo hledá vnitřní pokoj, obdrží ho od Ježíše Krista, který je pokoj.

Pro mnoho hledajících znějí tato slova jako zbožná přání a prázdné fráze, dokud my křesťané nepřestaneme vystupovat jako géniové, kteří všechno znají, a nebudeme těmi, kteří všechno očekávají od Krista, který je den co den obnovuje. To je třeba dosvědčovat slovy, ale především životem naplněným Bohem. To je výzva New Age nám křesťanům.

Z Vision 2000 - 2/2004
přeložil -lš-

POSTOJ ŠVÝCARSKÉHO BISKUPA

Biskup Ivo Furer ze St. Galen nehodlá respektovat instrukci Redemptionis Sacramentum. V jeho diecézi se rozmohl obyčej laických homilií při mši svaté. Jako omluvu uvádí, že instrukce není papežský dokument, nýbrž jen rozvedení existujícího práva. Přitom zapomněl, že taková vystupování laiků již dvacet let zakazuje Kodex církevního práva.

KONDOMY NEÚSPĚŠNÉ

Už i Světová zdravotnická organizace dospěla k závěru, že dvacetileté propagování kondomu nepřineslo žádný úbytek případů onemocnění AIDS. Jediným opravdu účinným prostředkem je pohlavní zdrženlivost a život v dlouhodobém trvalém monogamním svazku. Obviňování Církve, že odmítáním kondomu přispívá k šíření nemoci, se ukazuje jako křivé a neopodstatněné. 25 % všech projektů proti AIDS je v katolických rukou.

PROPUŠTĚNÁ ZDRAVOTNÍ SESTRA

Oblastní soud v USA projednává stížnost zdravotní sestry, která byla propuštěna, protože nechtěla mít vzhledem ke svému náboženskému přesvědčení podíl na transportu souvisejícím s umělým potratem. Zaměstnavatel jednal proti platným zákonům.

Kath-net

Zfalšované křesťanství a jeho škola

Rozhovor s rodiči Duplanovými, kteří hledali to nejlepší vzdělání pro své děti

Jak jste se dostali na pět let do sféry antroposofie?

Patrik: Oba pocházíme z katolických rodin. V době studentského hnutí Máj 68 jsme jako mnoho jiných opustili katolickou církev.

Marie Kristina: R. 1981 se nám narodilo první dítě. Pak přišlo druhé. Ačkoliv jsem byla feministického zaměření a měla jsem práci, která mě plně uspokojovala – vyučovala jsem francouzštinu, rozhodla jsem se, že se budu plně věnovat dětem.

Patrik: Jako studenti jsme byli nadšeni biodynamickým zemědělstvím Rudolfa Steinera. A tu vznikla nedaleko Paříže přímo v našem sousedství Waldorfská škola, která fungovala podle Steinerových pedagogických principů.

To bylo přirozeně něco pro vás...

Marie Kristina: Byli jsme se tam podívat. Všechno vypadalo krásně a lákavě. Mluvilo se tu o přizpůsobení rytmu každého dítěte, zkrátka, ideální škola. A nadchlo nás i to, že zde měli smysl pro svátečno, pro posvátno. Vypadalo to, jako by zde všechno byla liturgie. Slavily se tu křesťanské svátky i návrat ročních dob. Chtěli jsme být opět křesťané, ale církev se nám zdála malicherná, faráři moralizující, katolíci zakřiknutí, liturgie nudná. Tady to bylo všechno takové životné...!

Patrik. Ze zvědavosti, kam to své děti dáváme, začali jsme se zajímat o antroposofii, o nauku Rudolfa Steinera, podle které má člověk v sobě znovu objevit božské jiskry, najít Kristova ducha ve svém nitru.

Odpovídá to duchovnímu poslání Krista?

Patrik: Jako všichni gnostikové, také Steiner tvrdí, že katolická církev zradila Kristovu prav-

du, Slovo, o kterém mluví Janovo evangelium. Převedeno na společného jmenovatele, Steiner učí, že evangelium nemluví o jednom dítěti Ježíši, ale o dvou... Ti žili spolu až do vzájemného spojení ve 12 letech, když putovali o Velikonocích do chrámu. První Ježíš je ten, kterého popisuje Matoušovo evangelium. Jeho Já je z astrálních těles podle Zarathustry. To ho učinilo dědicem celé moudrosti starověku. Druhý z Lukášova evangelia je nositelem lásky a milosrdenství, zrozených z Buddhovy spirituality. Jejich sloučením vznikl Ježíš z Nazareta. Při křtu v Jordánu dostal plnost Ducha jako Kristus-Logos.

A to jste všechno spolklí?

Patrik: Nejen to. Ještě mnoho jiného.

Marie Kristina: V takové situaci buď všechno pokládáte za absurdní, nebo studujete dále. A uděláte to, protože všechno zní tak svůdně (snad je to pravda?), a pokračujete: znovuzrození, následek „životy“ na zemi, evoluce vesmíru a lidstva, duchovní hierarchie... A časem si řeknete, musím biodynamicky jíst, vysvětlují vám v různých jakoby vedlejších poznámkách, že děti se nesmí stýkat s těmi, kdo se dívají na televizi nebo si hrají s plastickými hračkami. Nebo: děti nesmí do první třídy, dokud mají mléčné zuby. Do sedmi let dítě sdílí svou duši s rodiči...

Patrik: Nepozorovaně vás uzavrou do celého systému.

Rodina Duplanova při společné modlitbě

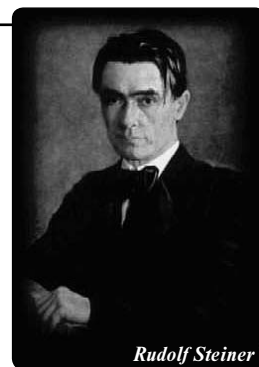
A co horšího, začnete si budovat ochranný systém proti okolnímu světu...

Je to nová církev, kterou Steinerovci založili na počátku 20. století. Kult spočívá v zasvěcení člověka. Podivuhodně se to podobá eucharistii, ale člověk se ocitá ve světě panteismu. Obrátíte se ke kosmickému Kristu, k Slunci, duchům, kteří obývají planety... Tak jsme tehdy meditovali: lidská duše, ponechaná od stvoření sama sobě, uvědomuje si sama sebe. Pak přistoupí k dílu Duch kosmu a tvoří novou sílu tohoto poznání. Z temna duše dá vystupovat plodům vůle, které tryskají z uvědomění si svého Já.

Pro nás, kteří jsme toužili po posvátnu, to bylo přitažlivé. Dotýkali jsme se prsty dědičné viny, hříchu pýchy: stvořit sama sebe ze stromu poznání dobrého a zlého, určitým způsobem se stát bohem. A přitom patřit k elitě, která to ví, to člověku lichotí!

Byli všichni rodičové děti z této školy antroposofové?

Marie Kristina: Samozřejmě ne. Z 200 až 300 rodin mnohé neměly tušení, co za tím vším vězí. Jejich přítomnost však dává škole určené pro veřejnost určitý druh morální záruky. Seznámili jsme se tam s jednou vzornou katoličkou, která ve své farnosti působila jako katechetka. Byla přesvědčena o tom, že první křesťané věřili v reinkarnaci, ústřední bod antroposofie. Když jsme pak se všim skon-

Rudolf Steiner

covali, vůbec nechápala, proč chceme dát Felicii pokřtít v katolické církvi.

Jak jste se vymanili z antroposofie?

Marie Kristina: Nejdříve jsme začali pochybovat o některých pedagogických metodách. Kladl se tu příliš velký důraz na estetiku na úkor vzdělávání inteligence. ... V červnu 1987 celou naši duchovní budovou otřásla jedna událost: dali nám na srozuměnou, že nesledujeme dostatečně pokyny učitelů (všichni jsou antroposofové). Přepadla nás panika. Jestliže naši starší dceru příští rok nepřijmou, co budeme dělat? Náš svět se začal kácet. Tak jsme – ke své vlastní hanbě – začali přijímací komisí všelijak podlézat.

Patrik: Otevřeně řečeno, manipulovali s námi...

Marie Kristina. Celý rok 1988 v nás rostla nedůvěra. A pak jsme jednoho dne zjistili, že naše dcera z čistě administrativních důvodů musí opakovat mateřskou školku. To už jsem explodovala! Nemohla jsem snést, aby naše dítě bylo obětí na Steinerově oltáři.

Patrik: Zachránil nás mateřský instinkt mé ženy. Po tomto konfliktu jsme už na škole nemohli zůstat. Naše uzdravování z jedu a návrat domů a do Církve nebyl ovšem bez těžkostí. Kdyby nás Duch Svätý nezahrnoval záplavou znamení a lidsky nevysvětlitelného působení, nevím, kolik času bychom potřebovali, aby nám spadly šupiny z očí...

Rozhovor s rodiči vedla Yan-Loic Jaminová.

Výňatek z časopisu Famille Chrétienne z 27. 8. 1992

My všichni zde nemáme žádný zájem o Boha

Školní třída, která propadla okultismu

Jsou zkušenosti, které dokážou poznamenat na celý život. Pro mne byla jednou z nich tato:

Vstoupil jsem poprvé do jedné třídy v nové farnosti. Je zde dvacet žáků obojího pohlaví ve věku 16 let. Můj předchůdce musel farnost opustit, protože žáci ho tak trápili, že musel vyhledat psychiatra. Věděl jsem tedy přibližně, co mě čeká.

Se střelnou modlitbou na rtech jsem otevřel dveře třídy, vstoupil a pozdravil: „Dobré ráno!“ Ani jeden žák neodpověděl na pozdrav. Seděli s nohama nataženýma před sebe nebo dokonce na lavici. Někteří si přetáhli bundu přes hlavu, jako by chtěli chrápat. Žvýkali žvýkačky a nevěnovali mi nejmenší pozornost.

Stál jsem před nimi a v prvním okamžiku jsem vůbec nevěděl, co mám dělat. Tu zvedl jeden dlouhohlasý mladík hlavu. Měl dlouhý bleďý obličej a tmavé oči.

Ležérním hlasem řekl: „Musel jste si zmylit dveře. My tady nemáme nejmenší zájem o Boha. Abyste to věděl: naší oblíbenou zábavou ve volném čase je okultismus. Víme všechno. Jenom jedno byste nám mohl říct a pak už nemusíte chodit: jak je možno upsat se Satanovi, aby nám dal svoji moc?“

Měl jsem sice již nějaké zkušenosti s mladými lidmi, ale tady končila všechna moje pedagogická latina. Vzal jsem si židli, posadil jsem se před nimi a začal jsem se s nimi o tom bavit. A byl jsem velmi vděčný Pánu Bohu, když zazvonilo a hodina byla u konce...

V tu dobu jsem potkal jednoho evangelického kolegu, o kterém jsme věděli, že výborně rozumí mládeži. Vyprávěl jsem mu svůj zážitek, protože jsem vůbec nevěděl, jak dál pokračovat.

Tu mi řekl: „Udělej to tak. Vezmi seznam svých žáků, klek-

ni si a modli se. Modli se za každého z nich jednotlivě. Vyslov jeho jméno před Pánem a pros ho, aby každému z nich požel. Dělej to před každou hodinou a uvidíš, že vyhraješ!“

Tak jsem to udělal. Poklekl jsem večer – snad už byla noc – před svatostánkem a předčítal jsem Pánu všechna ta jména svých žáků. Prosil jsem ho z celého srdce, aby každému z nich požel a uzavřel je do svého Srdce. (Nedělal jsem to proto, že bych byl zvláště zbožný, ale protože jsem byl na pokraji zoufalství.)

A co se stalo? Přesně to, co mi řekl můj kolega: „Uvidíš, že vyhraješ!“

Postupně vznikl mezi námi tak dobrý a přátelský vztah, že mě jednou třídní učitelka pozvala na večeři a zeptala se mě: „Cos to udělal s mými žáky? Tys je všechny obrátil. Věř mi, byla jsem už připravena, že pověším učitelství na hřebík. Teď je to ta nejlepší třída, jakou jsme kdy měla.“

To všechno byla milost, všechno dar nebes!

Člověk musí sám udělat tu zkušenost na vlastním (roztřeseném) těle. Každý si může tento experiment vyzkoušet, každý učitel a každá učitelka, každý otec, matka. Dokud tuto zkušenost neprožije, neví, o čem mluvím. Buďte se tomu možná jako „osvěcený duch“ smát.

Mne však tato zkušenost tak poznamenala, že od té doby mě ani nenapadne pochybovat o víře v moc modlitby. A poprvé mi bylo zcela hmatatelně jasno, co měl na mysli Pavel, když řekl: *Nebojujeme proti lidem z masa a krve, nýbrž proti knížatům a mocnostem, proti těm, kteří mají svou říši tmy na tomto světě, proti zlým duchům v ovzduší* (Ef 6,12).

Vision 2000 - 2/2004

O Pouti národů do Mariázel budeme naše čtenáře informovat v příštím čísle.

VATIKÁN UZNÁVÁ POUTNÍ MÍSTO V INDII

Syrsko-malabarští katolíci v jihoindickém státě Kerala mají důvod k velké radosti: Vatikán uznal poutní místo svatého Tomáše Apoštola na hoře Malayattor jako „mezinárodní poutní středisko“. Oznámil to arcibiskup z Enrakula-Angamaly kardinál Vyrkeyn Vithaythil a přečetl příslušné sdělení Kongregace pro východní církve. Svatyně se nachází na pahorku vzdáleném 80 km od města Kochi a je spojován s osobou apoštola Tomáše, který zde v polovině 1. století hlásal evangelium. Křesťané se zde označují jako „Tomášovi křesťané“.

Každý rok navštíví na 3 miliony poutníků z celého světa toto místo, kde se údajně sv. Tomáš modlival. Indiští katolíci se cítí velmi poctěni, že mají na svém území celosvětové poutní místo. Syrsko-malabarská církev patří k východním církvím a je v plném společenství s římskou církví. Má asi 3,9 mil. věřících, 6000 kněží (v roce 2002 bylo vysvěceno 211 nových) a 30 000 řádových sester. 70 % kněží činných v Indii pochází z této církve.

Kath-net

SEDMNÁCTÉ VÝROČÍ ÚMRTÍ MARKA LEPILA, absolventa houslového oddělení brněnské konzervatoře ze třídy prof. Jiřího Besperáta vzpomeneme při mši svaté v kostele Neposkvrněného početí Panny Marie v Brně na Křenové ulici v neděli 6. června 2004 v 9.30 hodin. O modlitby prosí rodina.

„CÍRKEV ANO, ČI NE?“

TO JE TĚMATEM 8. FRANTIŠKÁNSKÉHO SETKÁNÍ MLÁDEŽE

Krnov – První prázdninový týden patří na Cvilíně u Krnova již osmým rokem mladým příznivcům františkánské spirituality. Chlapci a děvčata z celé České republiky tráví společně s bratry a sestrami františkánských řeholí dny při modlitbě, přednáškách, sdílení a zábavě.

Během letošního 8. františkánského setkání mládeže ve dnech 2. 7. – 6. 7. budou rozjímat nad otázkou „Církev ano, či ne?“

„Zveme všechny, kteří se chtějí ponořit do tajemství církve jako mystického těla Kristova,“ uvádí na pozvánce bratři minorité z Opavy, kteří setkání tradičně připravují.

Ubytování ve spacáku a na karimatce je zajištěno v budově školy v Krnově. Část mladých může přímo na kopci u poutního kostela také stanovat ve vlastním stanu. Každý účastník zaplatí poplatek 300 Kč. V ceně je nejen pronájem budovy školy, ale také náklady na stravu během setkání. Zájemci o setkání se mohou hlásit na adresu: O. Lešek Mazurowski, Konvent minoritů, Masarykova 39, 746 01 Opava, tel.: 553 712 807, e-mail: fsm.cvilin@centrum.cz

Další část četby na pokračování o PIU XII. bude z technických důvodů uvedena až v příštím čísle.

POMOZTE MISÍM V ČECHÁCH

Milí věřící, obracím se na Vás s prosbou o pomoc při misiích v naší vlasti. Náš dominikánský řád se snaží již od roku 1990 plně rozvinout své apoštolské poslání. Usilujeme různými způsoby zvěstovat evangelium a vyjít naproti lidem, kteří Pána neznají nebo se vzdálili katolické Církvi. Chceme být nástroji v rukou Božích, aby se Pán mohl i skrze naše svědectví dotknout srdcí mnoha dalších lidí.

Jednou z forem našeho apoštolátu byla nová evangelizace s využitím misijního autobusu. Několik let konali dominikánští bratři, sestry i laici misijní výjezdy s tímto speciálně vybaveným autobusem do různých koutů naší země. Poskytovali jsme mnohotvárnou službu Slova různým skupinám místních obyvatel a věřím, že jsme i mnoho dobrého „zaseli“. Misijní autobus nám však byl jen zapůjčen z Belgie a museli jsme ho na konci devadesátých let vrátit. Dnes bychom rádi opět navázali na tuto osvědčenou formu zvěstování evangelia a využili k dosažení odlehklých částí vlasti dostupnější prostředek – misijní automobil. Pro misijní tým by dostačovalo osmimístné auto s úložným prostorem pro evangelizační potřeby (knihy, projektor, zvuková technika, ... liturgické potřeby). Cena takového vozidla je dnes kolem 600 000 Kč a hospodářská situace naší provincie nedovoluje, žel Bohu, tak velkou částku uvolnit.

Pokud je Vám myšlenka misií blízká, prosím Vás o podporu. Modlete se za rozvoj misií v Čechách i na některých místech Moravy, za dostatek připravených služebníků Slova a za milost pravé katolické víry pro hledající a jinak věřící bližní. Pomozte nám, prosím, i příspěvkem, třeba i drobným, na pořízení misijního auta. Pokud byste si přáli více informací o našich misiích nebo o projektu s misijním automobilem, napište na níže uvedenou adresu či elektronickou poštu na e-mail: pavel@op.cz. Rád Vám sdělím podrobnosti.

Pán Vám odplat každou Vaši podporu a Panna Maria at Vás chrání.

Za Kazatelské středisko České dominikánské provincie
P. Pavel Mayer OP, promotor pro apoštolát

Dar na misijní automobil můžete zaslat na účet 1804096399/0800 s variačním symbolem 2255 anebo na adresu P. Pavel Mayer, klášter dominikánů, Slovenská 14, 772 00 Olomouc.

CESTA DO BETLÉMA

V únoru tohoto roku se mohli někteří z nás (z Nadačního fondu Betlém nenarozených) procházet místy, kudy chodil Pán Ježíš, Panna Maria, sv. Josef... Byli jsme v Izraeli. Tuto cestu jsem vnitřně spojovala s modlitbou za cíl, pro který v **Nadačním fondu Betlém nenarozených** od jeho založení v r. 1997 společně žijeme, a tím je **ochrana nenarozených dětí**.

Betlém (=Bethel lamed) znamená **dům chleba** a my jsme na naší cestě Svátou zemí byli opravdu nasyceni. Byli bychom rádi, kdyby se s podobným nasycením mohly setkávat v našem domově i těhotné matky v tísní. Jsme si vědomi toho, že je to jen na chvíli, tedy po dobu těhotenství a do jednoho roku věku dítěte. Ale i naše cesta trvala jen týden a přece změnila něco v srdci. Podobnost s izraelským Betlémem není náhodná. Víme, že matkám nemůžeme ani nechceme nabídnout komfort, stejně jako ho neměla Panna Maria s malým Ježíšem, ale spíše bohatství prostoty a možnost zahlédnout hodnoty, které se opírají o smysluplnost života a samotného Boha.

Svou činností chceme napomáhat chránit především nenarozené děti, které jsou současným pojetím hodnot nejvíce ohroženy, mají minimální právní ochranu a nemohou se samy bránit.

Pomoc nenarozeným dětem se odvíjela v celé řadě různých kroků a ty vyvrcholily loni, kdy nám naše spolupracující organizace Sdružení Na počátku z Brna nabídla možnost **rekonstruovat a oživit druhý dům v Hamrech u Hlinska**, který jim patřil. V tomto roce proběhlo právní převedení tohoto domu. Souběžně s rekonstrukcí domu **funguje v Ostravě v Husových sadech poradna pro ženy a dívky s názvem Cesta v těhotenství**, která je zároveň kontaktním místem pro tento dům. Mj. v rámci programu domu připravujeme řadu kurzů (porodní, předporodní přípravy, vaření, hospodaření, šití... atd.), které by měly pomoci matkám v jejich samostatném životě po odchodu z domova.

Jsme organizace otevřená komukoliv, kdo otázku nenarozených dětí vnímá jako problém. Ale bez pomoci dalších ochotných lidí se neobejdeme. **Cena rekonstrukce domu je 6 mil. Kč.** Náklady na rekonstrukci pokrýváme z našich prostředků a darů. Velmi děkujeme všem, díky kterým proběhne na jaře rekonstrukce střechy. **Budeme velmi vděční za ty, kteří by mohli v tomto díle pomoci.** I třeba osobně se zapojit do rekonstrukce domu, příp. do života v něm, až bude dílo dokončeno. **Komu nebude možné se zapojit osobně, může pomoci poskytnutím odborných služeb a poradenství, nabídkou materiálu pro rekonstrukci a pomoci při ní, získáváním dárců, ale také finanční pomoci jednorázovou nebo pravidelným měsíčním příspěvkem na naše konto, jehož číslo je 1261409001/2400, var. symbol 2, Nadační fond Betlém nenarozených, Dobrá 699, 739 51 Frýdek – Místek, tel.: 777 170 371. Náklady na rekonstrukci nás velmi tíží a Váš jakýkoliv i malý příspěvek je velmi cenným přínosem pro toto dílo.**

Vladislava Šnajdrová
jedenatelka Nadačního fondu Betlém nenarozených

Liturgická čtení

Neděle 6. 6. – slavnost Nejsvětější Trojice

1. čt.: Př 8,22-31

Ž 8,4-5.6-7.8-9

Odp.: 2a (*Hospodine, náš Pane, jak podivuhodné je tvé jméno po celé zemi!*)

2. čt.: Řim 5,1-5

Ev.: Jan 16,12-15

Pondělí 7. 6. – ferie

1. čt.: 1 Král 17,1-6

Ž 121(120),1-2.3-4.5-6.7-8

Odp.: srov. 2 (*Naše pomoc je ve jménu Páně, neboť on stvořil nebe i zemi.*)

Ev.: Mt 5,1-12

Úterý 8. 6. – ferie

1. čt.: 1 Král 17,7-16

Ž 4,2-3.4-5.7-8

Odp.: 7b (*Hospodine, ukaž nám svou jasnou tvář!*)

Ev.: Mt 5,13-16

Středa 9. 6. – nez. pam. sv. Efréma

Syrského

1. čt.: 1 Král 18,20-39

Ž 16(15),1-2a.4.5+8.11

Odp.: 1 (*Ochraň mě, Bože, neboť se utíkám k tobě.*)

Ev.: Mt 5,17-19

Čtvrtek 10. 6. – slavnost Těla a Krve Páně

1. čt.: Gn 14,18-20

Ž 110(109),1.2.3.4

Odp.: 4bc (*Ty jsi kněz navěky podle řádu Melchizedecheva!*)

2. čt.: 1 Kor 11,23-26

Ev.: Lk 9,11b-17

Pátek 11. 6. – památka sv. Barnabáše

1. čt.: Sk 11,21b-26; 13,1-3

Ž 98(97),1.2-3ab.3c-4.5-6

Odp.: srov. 2 (*Hospodin zjevil svou spásu před zraky pohanů.*)

Ev.: Mt 10,7-13

Sobota 12. 6. – nez. sob. pam. P. Marie

1. čt.: 1 Král 19,19-21

Ž 16(15),1-2a+5.7-8.9-10

Odp.: 5a (*Ty jsi, Bože, mým dědičným podílem.*)

Ev.: Mt 5,33-37

Breviář pro laiky

Uvedení	NE	PO	ÚT	ST	ČT	PÁ	SO
do první modlitby dne:	6. 6.	7. 6.	8. 6.	9. 6.	10. 6.	11. 6.	12. 6.
Antifona	746	934	949	964	759	1389	1666
Žalm	783	783	783	784	783	783	783
Ranní chvály:							
Hymnus	746	935	949	964	759	1673	1666
Antifony	747	935	950	965	760	998	1014
Žalmy	813	936	950	965	813	998	1014
Kr. čtení a zpěv	748	938	953	969	761	1674	1668
Antifona k Zach. kantiku	748	939	953	969	761	1389	1669
Prosby	748	939	953	969	761	1675	1655
Záv. modlitba	749	939	954	1388	762	1389	1656
Modlitba během dne:							
Hymnus	749	940	954	970	762	1003	1018
Antifony	749	940	955	971	763	1004	1019
Žalmy	818	940	955	971	1265	1004	1019
Krátké čtení	749	943	957	973	763	1684	1021
Záv. modlitba	749	943	957	973	762	1389	1022
Nešpory:							
	SO						
Hymnus	742	750	944	959	755	764	1677
Antifony	743	751	945	960	756	765	1009
Žalmy	743	751	945	960	756	765	1009
Kr. čtení a zpěv	745	753	947	962	758	767	1680
Ant. ke kant. P. M.	745	753	948	962	758	767	1390
Prosby	745	754	948	963	758	767	1681
Záv. modlitba	749	749	948	963	762	762	1389
Kompletář	1238	1242	1247	1250	1238	1242	1260

NOVINKA

ŽIVÝ RŮŽENEC

Kartičky k jednotlivým desátkům růžence, které lze použít samostatně (pro členy živého růžence), ale i jako komplet (pro osobní modlitbu celého růžence). Na přední straně kartičky je perokresba, vyjadřující obsah tajemství, přesné znění a duchovní ovoce daného tajemství. Zadní strana obsahuje návod, co se má modlit, a dvě krátké modlitby, z nichž jedna se vztahuje k příslušnému tajemství a druhá je prosbou za ochranu pro Svatého otce. Kartičky jsou vytištěny na křídovém papíře, přední strana je laminovaná. Obal, ve kterém jsou kartičky uloženy, obsahuje návod, jak se modlit celý růžec, včetně textu závěrečné modlitby a tzv. fatimské vsuvky. Dále je připojen text z Enchiridionu odpustků (z r. 1999), který se týká právě modlitby růžence.

Matice cyrilometodějská s. r. o., 123x70 mm, 30 Kč

Z JINÝCH NAKLADATELSTVÍ

UPŘÍMNÁ VYPRÁVĚNÍ POUTNÍKA SVĚMU DUCHOVNÍMU OTCI

Úvodní studie Richard Čemus

V knize „ruského Poutníka“ (dílo ruského anonymního autora) jsou zřejmé prvky setkání metod modlitby východní i západní. Způsob modlitby je vždycky osobní, většinou neopakovatel-

ný. S Bohem i lidmi nás však neomylně spojuje osoba Bohočlověka Ježíše Krista. Nejenom „ruský Poutník“, ale i my všichni se musíme snažit o to, abychom ho vzývali celým srdcem. Jenom tak se stane upřímnou modlitba, kterou On sám nás naučil: Otče náš... Dotisk prvního vydání.

Refugium, váz., přebal, A5, 280 stran, 290 Kč

Josemaría Escrivá de Balaguer: CESTA

Soubor úvah, ponaučení a myšlenek o duchovní cestě člověka k Bohu. Je to výpověď o zásadních okamžicích Escrivova života, která spolu s ostatními jeho pracemi hluboce ovlivnila tvář současného křesťanství. Cesta se zrodila z hluboké křesťanské zkušenosti a chce nás pohnout k milování Boha a k životu z něho. Vyšlo s církevním schválením, třetí české vydání.

Cesta, váz., A6, 264 stran, 138 Kč

LAICKÁ SPIRITUALITA MADELEINE DELBRÉLOVÉ S KATEŘINOU LACHMANOVOU

Krátké meditace nad myšlenkami francouzské laičky (1904–1964), která se během 2. světové války starala o chudé v dělnické čtvrti na předměstí Paříže a která pomáhala s formací tzv. dělnických kněží. Proces jejího blahorečení právě probíhá a je téměř uzavřen.

Karmelitánské nakladatelství, váz., A6, 90 stran, 99 Kč

Objednávky knih – tel. 587 405 431, fax 585 222 803

Administrace a inzerce týdeníku Světlo – tel./fax 585 222 803

Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz

Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese

www.maticecm.cz

772 00 Olomouc 2
147/2002
P.P.

TZ

**Matice cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24
771 11 Olomouc 1**

(jako Litmanova, Medžugorje aj.), se podřizujeme konečnému usudku církve. Nevyžadáme nezveřejnění příspěvků nevracíme.
povolene SP, s. p. ZSRP Bratislava, č.j. 3335-OPC zo dňa 21. 5. 1996. Prohlášení redakce: U článků o tzv. soukromých zjeveních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila
cz. Registracní značka MK ČR E 7225. Administrace pro Slovenskou republiku: RODENY, Vinohradnícka 11, 949 01 Nitra, telefon 0042137/741 83 83; podávané novinových zástolk
s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1; telefon a fax 585 222 803 (e-mail: svetlo@maticecm.cz; http://www.maticecm.cz/svetlo; objednávky týdeníku a knih, inzere: knihy@maticecm.
o., Olomouc. Šéfredaktor Josef Vítek. Vychází s církevním schválením Arcibiskupství olomouckého č.j. 54/98 ord. Církevní schválení se uděluje časopisům jako potvrzení, že
v nich nejsou bludy v oblasti víry a mraví. Neznamená to však, že udělovatel schválení se ztotožňuje s názory jednotlivých článků. Adresa redakce a administrace: Matice cyrilometodějská
Matice cyrilometodějská s. r. o., Olomouc. Tiskne nakladatelství Matice cyrilometodějská s. r.